

STRATEGII DE ADVOCACY PENTRU IMPLEMENTAREA HOTĂRÂRILOR CEDO

EUROPEAN
IMPLEMENTATION
NETWORK

Mai 2020

Un ghid EIN pentru
societatea civilă

Cuprins

Cuprins	1
Introducere	3
1. Către o strategie inteligentă de advocacy pentru implementarea hotărârilor CEDO.....	4
Elementele esențiale ale implementării unei strategii de advocacy	4
2. Colaborarea cu autoritățile: responsabilizarea guvernelor și colaborarea pentru implementarea reformelor	12
2.1. Responsabilizarea guvernelor pentru progresele înregistrate în implementare.....	12
2.2. Susținerea unui anumit caz în fața puterii executive, parlamentare și judiciare.....	15
2.2.1. Ramura executivă	16
2.2.2. Parlamentul.....	20
2.2.3. Judecătorii, procurorii, autoritățile de aplicare a legii și alți oficiali.....	25
2.3. Consolidarea mecanismelor și procedurilor pentru implementarea hotărârilor	25
3. Consolidarea coordonării și cooperării între alți actori ai societății civile.....	30
4. Comunicarea eficientă despre (ne)implementare	33
Concluzie	40
Anexa 1: Listă pentru societatea civilă.....	44
Anexa 2: Mulțumiri adresate celor care au contribuit la elaborarea acestui ghid	45

Introducere

„Hotărârile se implementează rareori de la sine. După ce Curtea dă câștig de cauză aplicantului, ele necesită advocacy -adică o gamă variată de acțiuni care pornesc de la a da un impuls autorităților naționale, la creșterea gradului de conștientizare al publicului cu ajutorul mass-media, la constituirea unor coaliții cu alte organizații, la monitorizarea procesului de implementare și raportarea despre progresul acestuia. La EIN, ne-am angajat să sprijinim membrii și partenerii noștri și să permitem schimbul de experiențe interne, astfel încât să putem învăța unul de la celălalt pentru a găsi soluții care funcționează...”.

Başak Çalı, Director EIN, [Raportul de activitate al EIN pentru 2018](#)

Organizațiile societății civile din întreaga Europă se implică din ce în ce mai mult în ceea ce se numește „procesul de implementare al hotărârilor CEDO”: procesul prin care Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei (CM) supraveghează felul în care sunt implementate hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO, sau Curtea). În 2019 ONG-urile și în special organizațiile membre și parteneri ale EIN - și instituțiile naționale pentru apărarea drepturilor omului au depus un [număr record](#) de cereri către CM. Acestea au văzut cum Consiliul Europei le susține recomandările și cererile de implementare ale reformelor ce privesc respectarea drepturilor omului, sub influența traiectoriei procesului de monitorizare prin susținerea cu succes a cazurilor aflate sub o supraveghere mai strictă evitând o clasare prematură a cazurilor. Însă, pentru ca aceste recomandări să se transpună în drepturi reale, ele trebuie susținute prin advocacy la nivel național.

Organizațiile locale ale societății civile sunt cele mai în măsură să impulsioneze implementarea la nivel național, prin activități de advocacy pe lângă instituțiile relevante și prin angrenarea mass media pentru a trezi interesul publicului larg. Cu toate acestea, sondajele efectuate de EIN printre membrii și partenerii săi au arătat că foarte puține ONG-uri sau alți actori ai societății civile se implică în activități de advocacy pe plan local pentru implementarea hotărârilor. Acest lucru se datorează, în mare parte, lipsei de conștientizare pe scară largă în rândul actorilor interni cu privire la cazurile care așteaptă implementarea și potențialul acestora de a determina schimbări. De asemenea, chiar dacă anumite organizații folosesc deciziile Curții prin activități de advocacy la nivel local, există o lipsă de schimb de informații despre cum ar putea fi făcut acest lucru la nivel european.

Acest ghid are ca scop umplerea acestor goluri legate de cele mai bune practici de advocacy pentru implementarea hotărârilor CEDO în Europa. El cuprinde lecții pentru ONG-uri și alți actori ai societății civile, care doresc să întărească componenta locală a activității de advocacy prin angrenarea autorităților, formarea unor alianțe cu alți actori ai societății civile și câștigarea publicului cu ajutorul unei comunicări eficiente cu mass-media.

Acest ghid reprezintă o colecție sistematizată a cunoștințelor și experiențelor a peste 20 de ONG-uri și avocați independenți din 16 state membre ale Consiliului Europei (enumerat în [Anexa 2](#)) care au răspuns în anul 2019 la [chestionarul](#) EIN. De asemenea, el se bazează pe numeroase întruniri, conversații telefonice și schimburi de e-mailuri între EIN și membrii și partenerii săi din întreaga Europă.

Ghidul este împărțit în patru secțiuni. Secțiunea 1 prezintă motivele pentru care ONG-urile ar trebui să conceapă un „plan de implementare” și elementele pe care acesta ar trebui să le includă. Restul ghidului este structurat în jurul a trei modalități cheie pentru îmbunătățirea implementării prin advocacy pe plan național:

- Implicarea constructivă coroborată cu presiunea asupra autorităților (2), care cuprinde trei planuri:
 - Atragerea atenției guvernelor asupra rezultatelor în materie de implementare (2.1),
 - Angrenarea puterii executive, legislative și judiciare pentru avansarea anumitor cazuri (2.2), și
 - Colaborarea pentru îmbunătățirea structurilor și mecanismelor interne de implementare care să asigure o implicare semnificativă a societății civile în proces (2.3);
- Formarea și întărirea coalițiilor din societatea civilă prin advocacy pe plan local (3); și
- Comunicarea eficientă asupra (ne)implementării hotărârilor (4).

Ghidul conține exemple care arată cum membrii și partenerii EIN au folosit instrumentele de advocacy pentru promovarea implementării hotărârilor CEDO. Sperăm că acesta vă va inspira cu noi idei privitoare la acțiunile dumneavoastră de advocacy, iar la sfârșitul acestuia, în [Anexa 1](#) veți găsi o listă cu potențiale acțiuni.

Vă urăm lectură plăcută!

1. Către o strategie inteligentă de advocacy pentru implementarea hotărârilor CEDO

Membrii și partenerii EIN nu trebuie convingși că **deciziile Curții de la Strasbourg pot fi un vector important al schimbării** - deoarece acestea au caracter obligatoriu și indică în mod obiectiv o problemă ce ține de drepturile omului, iar identificarea unei încălcări atrage după sine un proces formal de supraveghere al reformelor. Însă schimbările se pot produce doar dacă toate părțile interesate tratează implementarea cu seriozitate. Pentru societatea civilă, acest lucru înseamnă modalitatea de implementare a hotărârilor în țara respectivă, punându-se presiune pe autorități și prin monitorizarea cazurilor individuale pentru a se asigura că au loc reformele necesare.

Acest lucru nu vine să minimizeze faptul că implementarea hotărârilor CEDO depinde de chestiunea în cauză și de climatul socio-economic al țării. În timp ce unele ONG-uri au un acces continuu și constructiv la autorități, altele activează într-un mediu represiv, se confruntă cu restricții severe ale propriei activități sau nu au posibilitatea de a accesa presa independentă. Condițiile pentru implementarea eficientă și oportunitățile pentru advocacy național diferă de la țară la țară, drept urmare acest ghid este conceput ca un fel de "meniu" pentru potențialele acțiuni pe care ONG-urile ar putea să le întreprindă la nivel național pentru a grăbi implementarea hotărârilor.

Atunci când vreți să faceți advocacy la nivel național pentru implementarea hotărârilor CEDO trebuie să țineți cont de doi factori

Susținerea și promovarea implementării nu este un lucru foarte complicat... În rândul ONG-urilor există tendința de a crede că susținerea și promovarea implementării hotărârilor Curții de la Strasbourg va necesita implicarea în foarte multe activități noi, care cer timp și energie și care se adaugă deja peste programul lor încărcat. Cu toate acestea, ONG-urile s-ar putea să poată simplifica advocacy-ul pe lângă alte activități, mai ușor decât își imaginează, pentru că ambele implică aceleași instrumente de impulsione, ademenire și expunere a decidenților relevanți și folosesc același instrumente de comunicare pentru a primi sprijinul publicului.

... și s-ar putea ca deja să faceți asta: discuțiile dintre EIN cu membrii și partenerii săi avute înainte de întocmirea acestui ghid a dezvăluit o discrepanță între nivelul de advocacy al ONG-urilor pentru implementarea hotărârilor CEDO și percepția lor asupra acestor acțiuni: de multe ori, ONG-urile s-au grăbit să afirme că nu desfășurau activități de advocacy în jurul unui caz specific, doar ca mai târziu să reiasă că susțineau fervent implementarea anumitor reforme, care făceau într-adevăr obiectul acelei decizii. Acest lucru denotă o lipsă de familiaritate referitoare la cazurile care urmează să fie implementate, și sugerează că nivelul de advocacy la nivel național pentru implementarea hotărârilor ar putea fi crescut de către ONG-uri, prin utilizarea strategică a procesului de implementare și de monitorizare din partea Consiliului European. Cu alte cuvinte: uneori, provocarea principală este de a conecta punctele dintre temele curente și advocacy la nivel național și advocacy pentru implementarea hotărârilor Curții de la Strasbourg.

Elementele esențiale ale implementării unei strategii de advocacy

Din ce în ce mai multe organizații membre ale EIN (precum și partenerii acestora) includ în planurile lor anuale o strategie legată de cum intenționează să promoveze implementarea Hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului. Acestea **definesc cazurile prioritare, formele specifice de angajament și creionează un calendar al activităților**, în funcție de calendarul de monitorizare al Comitetului de Miniștri al Consiliului European. EIN asistă ONG-urile în definirea obiectivelor, rezultatelor, efectelor scontate și în luarea măsurilor corespunzătoare pentru a obține succesul.

Însă, la fel ca în majoritatea activităților de advocacy pentru implementare, multe organizații se concentrează pe advocacy la și prin Strasbourg. Totuși, definirea unor obiective clare privitoare la advocacy pe plan intern - atât în ceea ce privește implementarea cazurilor specifice (vezi [2.2](#)) și întărirea cadrului instituțional de implementare ([2.3](#)) - este la fel de importantă. Creionarea unei strategii interne de advocacy vă ajută:

- Să înțelegeți cât de favorabile sunt condițiile de implementare (ale anumitor măsuri);
- Identificați obiective care sunt specifice, măsurabile și tangibile;
- Identificați obstacole (potențiale sau reale) în calea implementării, precum și posibile oportunități pentru a o avansa; și
- Identificați actorii cu care doriți să cooperați sau pe care doriți să îi cooptați.

Deși strategiile de implementare diferă de la o țară la alta, de la un caz la altul sau chiar de la un an la altul, se pot extrapola anumite concluzii generale din experiența colectivă a membrilor și partenerilor EIN. Mai jos enumerăm nouă sfaturi pentru ONG-urile care doresc să-și întărească componenta națională a strategiei de advocacy. Aceste sfaturi sunt o compilare a feedbackului primit din partea membrilor și partenerilor EIN, precum și a propriilor noastre observații.

Trebuie să aveți așteptări realiste și să vă măsurați succesul

Perspectiva de a implementa în totalitate și eficient o hotărâre CEDO va depinde de mulți factori, cum ar fi

- caracteristicile victimelor, care ar putea determina „costurile politice” ale implementării (de ex. atunci când o reformă este percepută ca fiind în beneficiul unei minorități nepopulare);
- originea încălcării (în legislație, în practica administrativă, jurisprudență sau chiar și atitudini) corelată cu natura și complexitatea măsurilor de implementare;
- numărul, statura și atitudinea actorilor implicați în implementare; și
- costurile financiare ale reformei.

Condițiile de implementare - și astfel cele aferente strategiei de advocacy - diferă în funcție de guverne, opinia publică și alți factori externi în continuă schimbare. Este important ca **ONG-urile să înțeleagă această dinamică a implementării pe plan național, dacă doresc să se aventureze sau să-și extindă acțiunile de advocacy pentru implementarea hotărârilor**. Orice strategie de advocacy trebuie să fie croită în așa fel încât să ia în considerare climatul politic în care operează ONG-ul și va trebui reevaluată regulat și adaptată condițiilor existente, devenind astfel mai mult sau mai puțin favorabilă reformei.

Evident că implementarea în totalitate a hotărârilor Curții de la Strasbourg, mai ales a celor complexe sau cu valențe politice puternice, necesită timp. Nu există o cale rapidă și ușoară. Înseamnă că ONG-urile **trebuie să aibă așteptări realiste legate de ce pot obține** pe termen scurt, mediu și lung, și să-și măsoare succesul în funcție de aceste obiective. Acest lucru înseamnă că trebuie să susțineți reformele, chiar și atunci când vă confrunțați cu reducerea activității sau dificultăți.

Ca pentru orice strategie, obiectivele **trebuie să fie clare și tangibile, dar și măsurabile**. Atunci când vă trasați obiectivele, poate doriți să vă inspirați din metodologia EIN de măsurarea impactului acțiunilor noastre. În cadrul EIN conceptualizăm „impactul” acțiunilor de advocacy, acesta luând diferite forme, ¹

¹ Consultați și [această lucrare elaborată de EIN și ILGA](#), care oferă o evaluare a impactului realizat prin implicarea ONG-urilor în procesul de executare a hotărârilor Consiliului European în implementarea a hotărârilor referitoare la trei cazuri în domeniul orientării sexuale și al identității de gen. Rețineți, totuși, că acea lucrare se concentrează pe advocacy-ul de la Strasbourg.

din care trei s-au dovedit relevante, atunci când vine vorba despre advocacy-ul pe plan local pentru

implementare:

- **„Implicarea”**: O disponibilitate crescută a autorităților de a se consulta cu ONG-urile în a concepe și implementa măsurile îndreptate spre redresarea încălcărilor drepturilor omului. Acest concept include și situațiile în care un ONG angrenează și alți actori instituționali (de ex. comisii parlamentare sau agenții guvernamentale) sau sociali pentru a se implica în implementare. Cu alte cuvinte: asigurarea unui loc la masa discuțiilor legate de implementare este un succes în sine.
- **„Adoptarea”**: În măsura în care un ONG convinge autoritățile să adopte recomandările sale din planurile de acțiune depuse în fața CM de către guverne. Acolo unde societatea civilă se implică împreună cu autoritățile în stabilirea unui plan de acțiune „implicarea” și „adoptarea” vor avea loc simultan.
- **„Executarea”**: Arată gradul de implementare al planurilor de acțiune. Acest lucru reprezintă evident cel mai semnificativ nivel al impactului. ONG-urile pot susține implementarea prin punerea la dispoziție autorităților a experienței lor. Acestea pot folosi de asemenea, procesul de executare a hotărârilor pentru a asigura implementarea corespunzătoare prin expunerea măsurilor dictate de Consiliul Europei care nu sunt implementate eficient sau prin a cere informații guvernelor care ar putea releva niște progrese mult prea optimiste, fără o bază reală.

Pentru activiștii societății civile, capacitatea de a enumera un succes pe unul dintre aceste trei paliere este importantă din două motive. În primul rând pentru ridicarea moralului: identificarea impactului cuiva este ceea ce ne reamintește că drumul spre implementarea în totalitate este lung și plin de obstacole, dar este o cale demnă de urmat. În al doilea rând evaluarea reușitelor pe aceste trei paliere vă ajută să comunicați succesul dumneavoastră celor din afara organizației. Acest lucru vă poate ajuta să obțineți finanțări pentru advocacy-ul pentru implementare, care nu este nicidecum doar o simplă încercare, atunci când puțini finanțatori apreciază întregul potențial al hotărârilor care atrag după sine schimbări reale, acolo unde implementarea este sprijinită de societatea civilă.

Stabilirea priorităților: alegeți-vă bătăliile

Fără îndoială, există două modalități de a concepe un advocacy pe plan intern pentru implementarea hotărârilor. Una dintre aceste abordări este de a începe **cu hotărârea și de a întocmi un plan pentru implementare**. Majoritatea ONG-urilor mai mici, inclusiv majoritatea partenerilor EIN, urmează această abordare. Acestea susțin în primul rând acele cazuri care au fost judecate sau în care au acționat ca intervenient, precum și acele cazuri care intră în aria lor de interes.

Organizațiile locale membre ale EIN au un mandat mai larg și se preconizează că au un rol mai activ în coordonarea și avansarea implementării în țările lor. Aceasta este a doua abordare. Pentru a se asigura că majoritatea „cazurilor de referință” – adică a acelor cazuri care abordează o problemă nouă și adesea sistemică sau structurală, care necesită adoptarea unor măsuri generale pentru a evita repetarea încălcărilor - sunt supuse atenției sporite din partea societății civile, acestea trebuie să aibă o **bună reprezentare a cazurilor de referință aflate pe rolul CM**, inclusiv prin colaborarea strânsă cu EIN pentru a monitoriza noile cazuri care intră în etapa de execuție.

Indiferent dacă tratați advocacy-ul pentru implementarea hotărârilor ca un scop în sine, sau dacă utilizați hotărârile Curții de la Strasbourg ca instrumente de presiune suplimentare pe care le încorporați într-o strategie existentă pentru a aduce reforme, resursele sunt rare și veți fi nevoiți probabil să **stabiliți o prioritate a cazurilor**. (Acest lucru se aplică atât în ceea ce privește advocacy-ul pe plan național cât și pentru advocacy-ul în fața Consiliului Europei sau în fața altor organizații internaționale).

Procedând astfel, toate ONG-urile, inclusiv partenerii EIN, ONG-urile care lucrează la unul sau câteva aspecte specifice și cele care doresc să se angajeze în advocacy-ul pentru implementarea hotărârilor pentru prima dată ar trebui cel puțin să:

- Monitorizeze **cazurile pe care organizațiile lor le-au susținut**, sau în care au fost intervenienți;
- Identifice cazurile care acoperă **aspecte tematice** în care organizația este specializată și pe care ar putea să le poată susține.

Totuși, multe organizații ale societății civile pot și ar trebui să gândească la o scară mai mare. **Acele organizații cu o agendă mai ambițioasă de a avansa implementarea, inclusiv ONG-urile membre ale EIN** ar trebui să:

- Fie la curent cu **orice cazuri noi** împotriva țării de origine sau care intră în sfera lor de interes în care implicarea societății civile ar putea ajuta la definirea scopului implementării și a monitorizării corespunzătoare;
- Efectueze o analiză amănunțită a tuturor cazurilor de referință care așteaptă implementarea folosind baza de date a HUDOC-EXEC ² pentru a identifica **cazurile cărora pare că nu li se mai acordă atenție** (adică guvernele nu au depus recent sau niciodată un Plan de acțiune sau un Raport de acțiune) și cazurile în care presiunea din partea societății civile ar putea ajuta guvernele să prezinte un Plan/raport de acțiune (actualizat);
- Încerce să intuiască pe baza acestei analize, unde ar putea exista o **oportunitate** pentru a face presiuni pentru implementarea anumitor arii tematice, de exemplu acele cazuri în care opinia publică pare a fi în favoarea reformelor sau în cazuri mai puțin sensibile din punct de vedere politic sau în legătură cu probleme care intră în sfera de competență a unui ministru care este sensibil la argumente ce țin de drepturile omului; și
- Identifice cazurile pentru care **guvernul a depus un Plan de acțiune** prin care cere încetarea monitorizării din partea Comitetului de Miniștri. Aici s-ar putea să fie necesară intervenția urgentă pentru a preveni închiderea prematură a cazului.

Începeți din timp ...

La EIN credem că advocacy-ul pentru implementare începe cu contestația. Victimele așteaptă ani întregi o hotărâre a Curții de la Strasbourg (iar acest lucru, de obicei se întâmplă după ani în șir de litigii în fața instanțelor naționale). Pentru ONG-urile care se angrenează în litigiile strategice, ducând cazurile în fața Curții de la Strasbourg cu intenția de a determina reforme mai largi de care să beneficieze nu doar solicitantul (solicitanții), ci toți cei aflați într-o situație similară, este important **să conceapă faza de proces ca un prim pas în susținerea și promovarea cazului**: de acolo pot pune bazele reformelor.

Avocații din rândurile membrilor și partenerilor EIN recomandă ca cererile depuse în fața Curții de la Strasbourg să fie formulate în așa fel încât **să se poată stabili clar sursa presupuselor încălcări**. Astfel, aceștia speră să obțină hotărâri specifice referitoare la o anumită lege (sau lacună legislativă), practici sau alte neajunsuri care au stat la baza încălcării și posibil chiar să recomande sau impună modul în care încălcarea ar trebui remediată. La baza acestei strategii stă experiența ONG-urilor de a se implica împreună cu autoritățile în faza de implementare, de a putea să coreleze recomandările și cererile direct cu hotărârile. Acest lucru le ajută să evite orice fel de acuzații referitoare la reforme care depășesc sfera de cuprindere a hotărârii.

² Pentru a crea (și exporta / tipări) o listă completă a tuturor cazurilor de referință care așteaptă să fie implementate în țara dumneavoastră accesați [HUDOC-EXEC](#) și utilizați filtrele din partea stângă a ecranului pentru a (i) selecta „cazuri” faceți click pe meniul Colecții de documente, apoi accesați secțiunea Filtre generale pentru a selecta țara care vă interesează și pentru a limita căutarea și cazurile „de referință” (consultați „Tip”) care sunt în așteptare („Stare”). Nu uitați să selectați engleza sau franceza (pentru a evita rezultatele duplicate). Puteți rafina în continuare căutarea dumneavoastră, selectând numai hotărâri referitoare la o anumită temă.

Integrați advocacy-ul în litigiile dumneavoastră: învățați de la EHRAC

European Human Rights Advocacy Centre (EHRAC - *Centrul European pentru Advocacy în Domeniul Drepturilor Omului*) folosește instrumente juridice internaționale pentru a semnala încălcări grave ale drepturilor omului în Rusia, Georgia, Azerbaidjan, Armenia și Ucraina în parteneriat cu avocați care profesază pe plan local și ONG-uri. Când un caz este prezentat în fața CEDO, EHRAC subliniază clar ce a stat la originea presupuselor încălcări și ocazional, invită Curtea să specifice remediile conform Articolului 46 din Convenție.

De exemplu în cazul azerului [Intigam Aliyev](#), apărător al drepturilor omului închis pentru activitățile sale, cererea EHRAC în fața Curții a arătat atât situația individuală a reclamantului (acesta fiind un avocat pentru apărarea drepturilor omului care colabora intens cu Consiliul Europei și alte organizații internaționale, condamnând public declarațiile diferiților lideri oficiali făcute la adresa reclamantului și a altor apărători ai drepturilor omului), și a contextului general din respectiva țară, ostilă la adresa ONG-urilor. Curtea s-a referit în mod explicit la aceste argumente pentru a constata o încălcare a Articolului 18 (precum și a Articolelor 3, 5 și 8) din Convenție.

În ceea ce privește remediile, EHRAC a solicitat Curții, printre altele, să solicite guvernului repararea și asigurarea restituirii - ceea ce Curtea a și făcut cerând guvernului să ia măsuri „care vizează, printre altele, restabilirea activităților sale profesionale”. Deși Curtea nu a indicat măsurile specifice care trebuie luate, **hotărârea a stabilit un cadru destul de clar pentru ca EHRAC să ceară un set de măsuri individuale**, de la achitarea lui Intigam Aliyev (care încă se lasă așteptată) la desigilarea biroului său.

În ceea ce privește măsurile cu caracter general, faptul că EHRAC a pus cazul reclamantului într-un context mai larg, adică arestarea și detenția arbitrară a celor care critică guvernul, a contribuit la obținerea unei condamnări conform art. 46 din Convenție, Curtea îndemnând guvernul să adopte măsuri generale care să se concentreze „prioritar pe protejarea celor care critică guvernul, activiști ai societății civile și apărători ai drepturilor omului împotriva arestării și reținerii arbitrare” - lucru ce, din nou a dat EHRAC (și altor ONG-uri care au sprijinit implementarea cazului) un cadru destul de clar pentru dezbaterile referitoare la soluțiile de rezolvare ale problemelor sistemice, care sunt principala cauză a încălcărilor drepturilor [altor apărători ai drepturilor omului și voci ale opoziției din Azerbaidjan](#).

... și insistați

Odată ce Curtea pronunță o hotărâre referitoare la o încălcare (dacă acest lucru nu se află deja în faza de judecată), actorii societății civile sunt încurajați să folosească cele trei luni până când hotărârea devine definitivă ³ și cele șase luni următoare în care guvernele trebuie să depună un Plan de acțiune în fața Comitetului de Miniștri pentru stabilirea măsurilor generale (și individuale) pe care acestea le consideră necesare pentru remedierea încălcării și prevenirea reapariției sale. Acolo unde acest lucru nu este posibil, aceștia sunt încurajați să **se îndrepte către autorități** și mai ales către guverne pentru a-și exprima punctele de vedere și recomandările și astfel să **caute să caute să influențeze conținutul Planului de Acțiune** și să garanteze depunerea acestuia la timp. Experiența EIN arată că este mai ușor să vă asigurați din timp, că parametrii de implementare sunt adecvați, mai ales în cazurile în care Curtea nu face referire la remedii, decât să încercați să extindeți amploarea procesului de implementare (și a supravegherii aferente din partea Comitetului de Miniștri) într-o etapă ulterioară.

„Sfatul meu ca ONG-urile să nu se ferească să fie incomode.”

Panayote Dimitras, Purtător de cuvânt al Comitetului Helsinki din Grecia și membru în Consiliu de Administrație al EIN

Între timp, advocacy-ul intern, depinde și de **presiunea și angrenarea consecventă și continuă**. În comparație cu advocacy-ul în fața Comitetului de Miniștri, al căror calendar va fi adesea dictat de programul de monitorizare, implementarea la nivel național

³ Dacă nu este vorba de o hotărâre a Marii Camere, care este definitivă.

are o dinamică mai flexibilă. Acest lucru înseamnă și un grad mai ridicat de **proactivitate** din partea ONG-urilor și actorilor societății civile, care trebuie să insiste pe lângă autorități și să arate ambiție în încercarea lor de a forma și întări „coalițiile de conformare”. Acest lucru este important în toate etapele procesului de implementare: inițial, pentru a ajuta la identificarea măsurilor adecvate de implementare; în timpul fazelor de inactivitate aparentă, pentru a împinge implementarea înainte, dacă un caz ar putea să nu fie o prioritate pentru autorități; și acolo unde ar putea exista riscul ca Comitetul de Miniștri să închidă un caz prematur, fără ca reformele să fi demonstrat efectul dorit.

☑ Simplificați implementarea în activitățile organizației dumneavoastră

Implementarea deplină a hotărârilor Curții de la Strasbourg, în special în cazul în care acestea identifică probleme structurale sau sistemice, poate necesita adoptarea unui spectru de măsuri: de la schimbarea legislației, la formarea personalului care aplică legea sau a judecătorilor și procurorilor, la elaborarea unor ghiduri de bune practici și sensibilizarea cu privire la implicațiile referitoare la drepturile omului ale practicilor specifice. Această diversitate a măsurilor se reflectă într-o gamă largă de:

- **instrumente pe care societatea civilă va trebui să le utilizeze**, cum ar fi comunicări scrise și întâlniri cu oficialii, cereri bazate pe libertatea de informare pentru a obține date relevante, întrebări parlamentare și participarea la audieri în fața comisiilor parlamentare, comentarea propunerilor legislative, implicarea cu victimele și comunitățile afectate, continuarea acțiunilor în instanță, campanii de informare și multe altele;
- **factori de decizie care vor trebui convingși, împinși de la spate pentru ca măsurile să fie adoptate**, dintre ramura executivă, legislativă și judiciară; și
- **actori ai societății civile**, inclusiv mass-media, care vor trebui cooptați a declanșarea schimbării.

„După ce primim o hotărâre a Curții de la Strasbourg (dacă nu chiar înainte!), procedăm în trei pași:

1. **identificăm măsurile**, care credem că sunt necesare pentru remedierea încălcării și rezolvarea problemei care a stat la baza încălcării;
2. **identificăm actorii** care vor trebui să ia măsurile de mai sus - și astfel, deja anticipăm care dintre ei are cele mai mari șanse să fie în favoarea noastră sau care se vor opune sugestiilor noastre; și
3. **decidem apoi cum să facem un lobby cât mai bun, pentru modificările propuse de noi**. Acest lucru se va face, de obicei, printr-o combinație de activități substanțiale (cum ar fi elaborarea proiectelor de legi sau reglementări) și de informare a tuturor celor care ar putea susține advocacy-ul nostru, atât din rândul autorităților, cât și al societății civile.

Încercăm să implicăm nu numai personalul nostru juridic în acest sens, ci și colegii noștri din departamentele de campanii și comunicare.”

Dr. Krassimir Kanev, Președinte al Comitetului Helsinki în Bulgaria și Consiliului de Administrație al EIN

O **strategie cuprinzătoare de advocacy** se realizează cel mai bine atunci când lucrați la implementarea unei anumite hotărâri și nu reprezintă un scop în sine, ci este integrată în tematica de advocacy relevantă. Deși este important să aveți o viziune clară referitoare la măsurile care sunt strict necesare pentru a pune în aplicare o hotărâre, **optimizarea activității de advocacy în activitățile ONG-ului** dvs. vă poate ajuta să gândiți dincolo de limitele procesului de implementare și să urmăriți o agendă mai ambițioasă. Pentru ca adresele înaintate Comitetului de Miniștri, conform Regulii 9, să fie eficiente, acestea nu trebuie să depășească scopul hotărârii.⁴ Aceleași limitări în schimb, nu se aplică neapărat

⁴ Pentru mai multe informații referitoare la conținutul și structura unei adrese depuse conform Regulii 9, consultați [Ghidul EIN despre implementarea hotărârilor CEDO](#) pentru ONG-uri, părți vătămate și avocați [Ghidul pentru comunicările depuse conform Regulii 9](#).

activităților interne de advocacy, unde ați putea în schimb să **utilizați o hotărâre a Curții de la Strasbourg ca declanșator al unor reforme cu un obiectiv mai larg.**

Gândeți holistic: Hotărârile Curții de la Strasbourg ca forță motrică pentru o reformă mai largă

OSF Praga, de exemplu, a folosit o hotărâre a Curții de la Strasbourg referitoare la segregarea copiilor romi în școlile primare cehe (*DH și alții c. Republicii Cehia*) pentru a promova o reformă cuprinzătoare în vederea garantării educației incluzive, aducând beneficii numai membrilor minorităților etnice, ci și copiilor cu dizabilități, în conformitate cu cerințele Convenției ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități. În timp ce Hotărârea a trenat din 2007, au fost deja adoptate măsuri de amploare. Printre acestea se numără reforme educaționale care vizează promovarea educației incluzive, inclusiv prin adoptarea unor măsuri de sprijin pentru copiii cu nevoi educaționale speciale și introducerea unui an de educație preșcolară obligatorie.

Simplificarea activității de advocacy în activitățile organizației dumneavoastră, s-ar putea să necesite ca dumneavoastră să:

Implicați întreaga organizație

În timp ce litigiile sunt un proces juridic, implementarea, în special a cazurilor complexe legate de probleme structurale, sistemice sau sensibile din punct de vedere politic, implică o mulțime de negocieri. Și totuși, din experiența EIN, cea mai mare parte a activității de advocacy pentru implementare în cadrul ONG-urilor este condusă de avocați, care riscă să transforme departamentul juridic sau cel de litigii, în cazul organizațiilor mai mari în adevărate „depozitare de expertiză”. Acest lucru poate explica de ce urmărirea cazurilor câștigate la Strasbourg se concentrează adesea pe (sau se limitează la) redactarea comunicărilor depuse conform „Regulii 9” către Comitetul Miniștrilor și alte forme de advocacy la Strasbourg.

Experiența membrilor EIN și a partenerilor acesteia, arată totuși că cele mai mari succese s-au înregistrat atunci când **a fost adoptată o abordare multidisciplinară pentru a crea presiune asupra implementării, utilizându-se diverse instrumente de advocacy și de comunicare pentru a putea stabili agenda reformelor**, prin monitorizarea continuă a stării de fapt, pentru a înlătura obstacolele din calea implementării și pentru a crește gradul de conștientizare și sprijinul acordat cererilor lor. În special în cadrul ONG-urilor mai mari, elaborarea unei strategii holistice de advocacy poate necesita **implicarea unor colegi din departamente specializate cum al fi cel juridic, cel de politici, cel de campanii, cel de comunicare și cel de strângere de fonduri**, care își pot aduce împreună contribuția la crearea unui „pachet de advocacy” adaptat. Acesta ar putea include propuneri legislative și de politici, lobby-ul pentru alocarea unui buget, expunerea deficiențelor printr-o comunicare eficientă și asigurarea sprijinului din partea factorilor de decizie și a publicului larg.

Conectați advocacy-ul intern și cel de la Strasbourg

Când suntem întrebați despre îmbunătățirea eficienței advocacy-ului intern pentru implementarea hotărârilor CEDO, un alt sfat pe care mai mulți membrii și parteneri ai EIN îl au pentru ONG-uri este acela de a **nu se gândi la advocacy-ul de la Strasbourg și cel național ca fiind separate**, ci de a încerca să integreze mai bine eforturile de la Strasbourg cu cele de la nivel național. Pentru mulți, un simplu punct de început este alinierea angajamentului la nivel național cu realizările de la Strasbourg în fața Comitetului de Miniștri.

Acest lucru începe prin angrenarea sistematică a factorilor de decizie interni prin folosirea deciziilor sau rezoluțiilor intermediare ale CM, în interacțiunile cu diplomații din capitala statului dumneavoastră sau a altora care ar putea influența autoritățile. De asemenea este nevoie de o comunicare eficientă legată de comunicările trimise la Strasbourg (pentru mai multe detalii vezi [Secțiunea 4](#) de mai jos): de ce să nu urmați exemplul mai multor membrii și parteneri EIN și să **alertați mass media când depuneți o Comunicare conform Regulii 9 și când Comitetul de Miniștri adoptă o decizie** într-o cauză pe care dumneavoastră o susțineți?

Vorbind despre advocacy-ul de la Strasbourg: știți despre celelalte ghiduri ale EIN?

Pe pagina noastră de web găsiți câteva [resurse](#) utile:

- [Ghidul EIN despre implementarea hotărârilor CEDO](#) pentru ONG-uri, părți vătămate și avocați despre cum vă puteți implica în mecanismul de supraveghere a implementării hotărârilor CEDO la nivelul Consiliului Europei;
- Scurtul nostru [ghid](#) cu privire la modul de elaborare a comunicărilor conform „Regulii 9” către Comitetul Miniștrilor; și
- Secțiunea noastră [de întrebări frecvente](#) despre cum să pledați pentru cazurile aflate sub „supraveghere standard”.

Atunci când oportunitățile de interacțiune directă sunt limitate: lucrați pe plan intern și în paralel la Strasbourg

Membrii EIN au perfecționat utilizarea unei abordări în două direcții pentru promovarea implementării, în cazul în care se confruntă cu dificultăți în accesarea factorilor de decizie naționali, dar acolo unde ușa nu este complet închisă pentru a continua dialogul. În astfel de cazuri, ONG-urile caută adesea să se adreseze **direct autorităților, subliniind în același timp lipsa de angajament a acestora din urmă cu societatea civilă în comunicările transmise Comitetului de Miniștri**. Și într-o anumită măsură chiar au avut succes:

ACCEPT, un ONG român care pledează pentru drepturile persoanelor din comunitatea LGBTI, și-a exprimat regretul printr-o [comunicare conform Regulii 9](#) depusă în martie 2017 despre de un caz de [crimă motivată de homofobie](#) că poliția și restul autorităților nu se implicau într-un mod semnificativ în comunitățile cu un grad ridicat de risc de a ținta crimelor motivate de ură și cu ONG-urile care le apără drepturile. După această comunicare și două întâlniri cu autoritățile, acestea din urmă au s-au arătat mult mai dispuse să colaboreze cu ACCEPT și să trateze propunerile lor cu mai multă seriozitate.

Faceți din strategia dumneavoastră de advocacy un „document viu”

Strategia dumneavoastră de advocacy pe plan intern ar trebui adaptată de la caz la caz: problema pusă pe tapet, importanța sa politică, implicațiile legate de costuri și tipurile de măsuri de implementare vor determina ce rețea de părți interesate ar putea dori să activeze un ONG. Mai mult, pentru că advocacy-ul pentru implementare este, conform spuselor unui membru EIN „un maraton și nu un sprint” și pentru că dinamica internă a implementării se poate schimba în timp, este important ca planurile de implementare să fie flexibile pentru a se adapta ușor condițiilor mereu în schimbare. Astfel ne întoarcem la cele spuse anterior, **progresul trebuie să poată fi măsurat și iar strategia de advocacy trebuie (re)evaluată constant** pe baza unei evaluări critice a realizărilor dumneavoastră.

Dați EIN de știre cu privire la ce cazuri lucrați...

.... ca să vă putem pune la dispoziție noi informații apărute cu privire la cazuri, cum ar fi depunerea Planurilor de Acțiune sau a Rapoartelor de Acțiune sau pentru a programa cazul dumneavoastră pentru examinare la următoarea reuniune a Consiliului de Miniștri pe teme de drepturi ale omului. În general, nu ezitați să discutați strategia dumneavoastră cu EIN. Suntem bucuroși să vă oferim un feedback și opinia noastră.

2. Cooptarea autorităților: responsabilizarea guvernelor și colaborarea pentru implementarea reformelor

Hotărârile referitoare la drepturile omului nu se implementează într-un vid. În timp ce litigiile sunt un proces legal, implementarea este, în primul rând, un proces *politic*. **În majoritatea țărilor, implicarea unor aliați dintre decidenții politici pentru a înainta implementarea prezintă beneficii clare pentru ONG-uri**- acești aliați pot fi lucrători guvernamentali conștiincioși, un parlamentar care poate fi sensibilizat cu privire la o anumită cauză, sau o instituție de pregătire a ramurii judiciare sau polițienești care se arată deschisă să coopereze cu societatea civilă referitor la instruirea privind standardele Convenției și jurisprudența CEDO.

Oportunitățile de implicare directă cu autoritățile variază foarte mult în întreaga Europă. Câțiva dintre membrii și partenerii EIN s-au plâns că scrisorile trimise către guvern sau Procurorului General nu au primit nici un răspuns și că orice solicitări de întâlnire au fost respinse. Experiența ne arată că chiar și acele autorități care sunt de obicei deschise la un dialog cu actorii societății civile s-ar putea să fie mai puțin dispuși să coopereze în cazuri pe teme sensibile din punct de vedere politic, în care opinia publică se arată vizibil împotriva reformelor.

Alte organizații se confruntă cu guverne care încă sunt ostile implicării societății civile sau care sunt cunoscute pentru hărțuirea și represaliile împotriva apărătorilor drepturilor omului și al ONG-urilor. În aceste circumstanțe, accentul se va îndepărta de la cooperarea cu autoritățile, către încercarea de a exercita presiuni prin alte căi, inclusiv în procesul de execuție al hotărârilor Comitetului de Miniștri. Evident că doar **ONG-urile și activiștii societății civile de la fața locului sunt cei mai în măsură să evalueze ce tip de cooperare este calea cea mai sigură, fezabilă și care are cele mai mari șanse de a aduce rezultate.**

Această secțiune prezintă mai multe forme de advocacy pe lângă autoritățile interne din toate ramurile guvernamentale care au fost utilizate cu succes de către membrii și partenerii EIN. Secțiunea 2.1 subliniază nevoia ONG-urilor de a trage la răspundere autoritățile pentru viteza implementărilor, prin semnalarea cazurilor în care implementarea lipsește cu desăvârșire sau în care implementarea trenează prea mult. Secțiunea 2.2 se concentrează pe advocacy la nivel de caz. Va deveni evident că advocacy-ul pentru implementarea hotărârilor folosește aceleași instrumente ca advocacy-ul pentru alte cauze - cu alte cuvinte cel puțin acele ONG-uri ale căror activități nu se limitează doar la litigii sau consiliere juridică, sunt mai familiarizate deja cu aceste instrumente. Vom vedea, de asemenea, că cele mai reușite activități de advocacy pe plan intern utilizează o combinație de instrumente. În cele din urmă, în secțiunea 2.3, se va pune accent pe modalitățile prin care societatea civilă poate contribui la consolidarea cadrului instituțional pentru implementarea hotărârilor, asigurând în paralel o reprezentare mai mare a societății civile în forurile create pentru a consolida coordonarea interinstituțională a activităților de implementare.

2.1. Responsabilizarea guvernelor pentru progresele înregistrate în implementare

Vom vedea că există multe modalități de a încuraja și impulsiona autoritățile naționale să facă pașii necesari pentru implementarea unei hotărâri a Curții de la Strasbourg. Toate acestea depind de context. Totuși se poate detecta un punct comun prezent în mai multe state și anume necorelarea dintre percepția autorităților privitoare la progresul implementării și realitatea din țară.

Pentru societatea civilă, acest lucru înseamnă de multe ori că prima provocare cu care se confruntă va fi aceea de a **convinge autoritățile**, în special guvernele, **că există o problemă legată de neimplementarea măsurilor**, care trebuie adresată. Acestea s-ar putea confrunta cu o negare deschisă a existenței oricăror probleme structurale legate de implementare. Există însă modalități prin care societatea civilă poate atrage atenția asupra performanței slabe a guvernului în implementarea hotărârilor. În special, societatea civilă se poate baza pe doi indicatori importanți care relevă deficiențe în punerea în aplicare a hotărârilor:

☑ Înțelegerea cifrelor: cât de bine merge de fapt implementarea?

Atunci când vine vorba de viteza de implementare în general, cifrele sunt greu de negat - dar veți dori să **folosiți acele cifre care arată o imagine de ansamblu**. Numărul absolut de cauze aflate pe rol și numărul de cazuri închise poate fi înșelător. Adesea, acestea oferă doar o imagine trunchiată în loc să permită o evaluare profundă a progreselor legate de implementare. Acest lucru este valabil mai ales în cazul în care se numără *toate* cazurile la un loc: atât cazurile de referință cât și cele repetate. Pentru a examina câte probleme legate de drepturile omului nu au fost rezolvate de către un stat este important să vă axați pe *cazurile de referință*. Acestea identifică probleme noi (și adesea structurale sau sistemice) care trebuie rezolvate prin adoptarea unor măsuri mai largi (așa-numitele „generale”). Cazurile repetitive au la bază aceeași cauză.

Statisticile din rapoartele anuale ale Comitetului de Miniștri privitoare la executarea hotărârilor tind să prezinte o imagine edulcorată a stadiului implementării hotărârilor în Consiliul Europei, așa cum subliniază copreședintele EIN George Stafford în două postări pe blog ([aici](#) și [aici](#)).

După părerea noastră o imagine mult mai apropiată de adevăr privitoare la performanța unui stat în implementarea hotărârilor Curții de la Strasbourg, o oferă analiza **proporției cazurilor de referință din ultimii zece ani, a căror implementare nu s-a făcut**. Această [metodologie](#) ia în calcul faptul că viteza nu este un indicator adecvat pentru a releva succesul implementării și permite compararea eficientă a datelor din fiecare stat (întrucât unele state sunt semnatare ale Convenției europene a drepturilor omului de 60 de ani - altele, de mai puțin de 20).⁵

„Ultimul raport anual al Comitetului de Miniștri menționează că, în 2019, CM a închis supravegherea a 732 de cazuri referitoare la Turcia. Evident că guvernul de la Ankara s-a grăbit să folosească acest număr pentru a se felicita pentru munca bine făcută. Ceea ce aceștia nu vă spun este că majoritatea covârșitoare a acestor cazuri au fost cazuri repetitive pe care guvernul a reușit să le facă pur și simplu „dispăruțe” plătind despăgubiri. Dar nu au rezolvat problemele structurale sau sistemice. La ora actuală există 158 cazuri de referință în așteptare, iar Turcia nu a implementat nici măcar două treimi (64,3%) din hotărârile de referință din ultimii zece ani!”

Dr. Kerem Altıparmak, membru EIN, 1 mai 2020

[Harta interactivă](#) a EIN arată numărul de cazuri de referință pe care statele nu le-au implementat.

ONG-urile și alți actori ai societății civile sunt încurajați să-și **confrunte guvernele (și alte autorități de stat) cu aceste statistici**. EIN a făcut cea mai mare parte a muncii pentru dvs.: am creat [pagini web](#) pentru a evidenția în mod clar cât de bine (sau prost) sunt implementate hotărârile CEDO în diferite state semnatare ale Convenției. Am publicat o [hartă interactivă](#) care relevă numărul de cazuri de referință pe care statele membre ale Consiliului Europei nu le-au implementat. De asemenea, pe site-ul nostru găsiți și date detaliate pentru fiecare țară în parte. Sunteți liberi să folosiți aceste informații în activitatea dumneavoastră de advocacy!

Acest lucru se poate face fie *ad hoc*, ori de câte ori interacționați cu un oficial care trebuie convins că lucrurile nu stau bine când vine vorba de implementare. În același timp ONG-urile pot publica **rapoarte (anuale) cuprinzătoare referitoare la stadiul implementării în țările lor**. În acest sens vă puteți inspira din [raportul](#) Fundației Helsinki pentru Drepturile Omului despre punerea în aplicare a hotărârilor

⁵ Trebuie să aveți grijă. Nici acest indicator nu este perfect. De asemenea, este necesar să se analizeze numărul *total de cauze* în primă instanță. Țările cu cele mai mari probleme de implementare au atât o proporție ridicată de cazuri de referință care încă trebuie implementat *cât și* un total general ridicat de cazurilor de referință în așteptare.

CEDO și un [raport](#) recent despre implementarea hotărârilor CEDO și a organelor Națiunilor Unite din Georgia întocmit de Rights Georgia (numită anterior „Articolul 42 din Constituție”).

Își respectă guvernul obligațiile de a raporta?

Un alt indicator al gradului de angajament al guvernului în implementarea hotărârilor Curții de la Strasbourg este măsura în care acestea colaborează cu Consiliul Europei. Acolo unde statele nu raportează Consiliului Europei și [Departamentului de Implementare a Hotărârilor](#) al Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO, acestea obstrucționează evaluarea Consiliului Europei asupra progreselor înregistrate și asupra oricăror chestiuni nerezolvate în implementarea hotărârilor. De asemenea, acestea îngreunează monitorizarea din partea societății civile asupra implementării și implicării în procesul de supraveghere al Comitetului de Miniștri.

În acest context, este foarte util pentru ONG-uri să răsfoiască [baza de date a HUDOC-EXEC](#) și să caute să **identifice acele cazuri de referință care inițial nu au făcut obiectul unui Plan de Acțiune**, chiar și după șase luni sau mai mult de la pronunțarea hotărârii definitive, și cazurile de referință pentru care guvernele nu au prezentat un Plan sau Raport de acțiune actualizat de multă vreme. (Pentru cazurile standard, acest interval de timp este de obicei, mai mare de 18 luni. Pentru cazurile aflate sub supraveghere sporită, Comitetul de Miniștri indică de obicei un termen limită în care statul trebuie să raporteze, pe care-l regăsiți în ultima Decizie a Comitetului.)

Puteți **identifica întârzierile în rapoartele depuse de guverne în fața Consiliului Europei în interacțiunile cu autoritățile** și puteți cere ca acesta să depună actualizările aferente. Uneori, în special în țările cu un număr ridicat de cazuri, s-ar putea ca guvernele să nu fie nici măcar conștiente de aceste întârzieri, iar o asemenea atenționare s-ar putea să fie apreciată. În cazul în care guvernul continuă să nu prezinte un plan de acțiune sau raport de acțiune, ONG-urile ar trebui să ia în considerare o comunicare conform Regulii 9 pentru a primi sprijinul Consiliului Europei în demersul lor. (Rețineți că întârzierile grave în depunerea unui Raport sau Plan de acțiune pot constitui un motiv pentru ca un caz să fie transferat din stadiul de supraveghere standard în supraveghere sporită, ceea ce îi conferă o expunere mai mare și duce la un nivel mai ridicat de asistență tehnică din partea DEJ.⁶) Expunerea în mass media a faptului că guvernele nu își respectă obligațiile de raportare vă poate ajuta de asemenea să creșteți presiunea pusă pe autorități (vezi [secțiunea 4](#) de mai jos).

Provocare identificată: sisteme guvernamentale slabe pentru urmărirea progresului

Deliberările cu actorii societății civile în timpul unui [workshop recent al EIN](#) care a avut loc în Erevan și al întrunirilor bilaterale cu autoritățile armene au relevat că schimbările în administrație (și cel mai important în cadrul agențiilor guvernamentale) pot reprezenta o oportunitate pentru întărirea cadrului instituțional pentru implementarea hotărârilor. În același timp, schimbările guvernamentale pot duce uneori la apariția unor omisiuni sau se poate întâmpla ca anumite cazuri să scape pe „sub radar”. **Este posibil ca agențiile guvernamentale să nu aibă un sistem intern de monitorizare a progresului și acțiunilor restante necesare implementării tuturor hotărârilor de referință care trebuie implementate.** În Armenia, acest lucru pare să fi contribuit la întârzieri în depunerea planurilor / rapoartelor de acțiune privind cazurile „vechi” moștenite de la guvernele anterioare.

Provocarea abordată: parteneriatul cu EIN pentru pregătirea raportului de țară și a analizelor de caz

Participanții la workshop-urile de instruire ale EIN au considerat că ar putea fi utilă întocmirea unei **sinteze și analize scurte a stadiului de implementare ale tuturor cazurilor de referință** care să includă și informații legate de întârzierile raportărilor către Comitetul de Miniștri și informații legate de presiunile făcute de societatea civilă (de exemplu sub forma comunicărilor depuse conform Regulii 9).

⁶ Pentru mai multe informații legate de cele două căi de supraveghere și transferul cazurilor de sub supraveghere standard sub supraveghere sporită, vezi [Ghidul EIN](#) pentru ONG-uri, părți vătămate și avocați despre cum vă puteți implica în procesul de supraveghere a implementării hotărârilor CEDO.

Un astfel de raport, care este elaborat în prezent de un voluntar al EIN, ar putea sta la baza unei serii de eforturi de advocacy pe plan intern. Acesta ar putea fi folosit pentru:

- A solicita guvernului să depună planurile/rapoartele de acțiune restante;
- Identificarea cazurilor prioritare în care s-ar putea implica societatea civilă și pentru coordonarea eforturilor de advocacy între ONG-uri și alți actori ai societății civile (a se vedea [secțiunea 1](#));
- Sensibilizarea oficialilor care (ar trebui) au un interes în implementare și în problema neimplementării și rolul lor în adresarea acestora ([secțiunea 2.2](#)); și
- O contribuție eficientă a expunerii în mass-media a implementării sau lipsei acesteia ([secțiunea 4](#)).

2.2. Susținerea unui anumit caz în fața puterii executive, parlamentare și judiciare

În timp ce executivul este principalul interlocutor al Consiliului Europei în ceea ce privește procesul de implementare și principala forță motrică a reformelor cerute de hotărârile Curții, **obligăția de a implementa o hotărâre a Curții de la Strasbourg are un caracter obligatoriu pentru întregul stat**, adică pentru toate autoritățile acestuia și nu doar pentru ramura executivă.

O condiție prealabilă pentru orice formă de advocacy direct în fața autorităților este ca ONG-urile să afle ce măsuri de punere în aplicare sunt necesare și cine ar trebui să le adopte. Câțiva miniștri și membri ai parlamentului s-ar (putea) implica în reformarea politicilor și legilor pentru a asigura conformarea la standardele Convenției și la jurisprudența Curții de la Strasbourg, împreună cu judecătorii, procurorii și organele de aplicare a legii, care s-ar putea să fie nevoite să-și schimbe practicile pentru ca încălcările să nu se mai repete. **Doar după stabilirea clară a publicului țintă se pot determina modalitățile potențiale și adecvate de abordare a acestora** - prin întâlniri față în față, scrisori, apeluri telefonice, prin implicarea participanților direct interesați în workshop-uri și conferințe (de presă), prin participarea la forumuri stabilite de autorități, scrierea de analize, depunerea cererilor de eliberare de informații, pregătirea unor rapoarte alternative, crearea unor propuneri legislative sau comentarea legilor etc.

Sfaturile cu privire la modul în care se poate interacționa cel mai bine cu autoritățile sunt însoțite de doi factori:

- Aliații dumneavoastră din rândul autorităților se pot schimba în timp, în funcție de circumstanțe și chestiunea abordată în cauză și nu există nici o modalitate sigură care să vă garanteze succesul.
- În anumite situații este nevoie de presiune și expunere, în timp ce în alte situații trebuie să vă arătați deschiși unei colaborări neconflictuale. De asemenea, ceea ce a funcționat ieri ar putea fi contraproductiv mâine.

De aceea este important ca ONG-urile să-și evalueze activitatea și impactul pe care l-au avut în mod regulat și să-și ajusteze corespunzător strategiile de advocacy. Alegerea partenerilor de discuție este doar a dumneavoastră, dar sperăm că vă puteți inspira din instrumentele pe care membrii și partenerii EIN le-au utilizat.

Ce ar trebui să știți despre structurile și mecanismele de implementare din țara dumneavoastră:

Orice eforturi de susținere a implementării în totalitate a unei hotărâri a CEDO, necesită **cunoștințe solide privitoare la cadrul instituțional și a procedurilor** existente în țara dumneavoastră și a căilor interne care permit ONG-urilor să se implice în procesul de implementare. Uneori, nu există organisme oficiale sau proceduri de consultare clare. De aceea este extrem de important să identificați corect participanții direct interesați și pârgurile de acțiune pe care le aveți la dispoziție. ONG-urile sunt sfătuite să clarifice următorii factori:

- Cine asigură coordonarea actorilor executivi? Ce statut are această persoană sau acest organism în cadrul ramurii executive și dincolo de ea și cum ar putea influența această persoană practicile și atitudinile? Este această persoană deschisă să implice societatea civilă în procesul de implementare?

- Ce rol (dacă există) joacă parlamentul în implementarea hotărârilor?
- Există un for pentru dialogul dintre participanții direct interesați și dorința de a colabora, de exemplu sun forma

2.2.1. Ramura executivă

Rolul executivului are o importanță extrem de ridicată în implementarea hotărârilor. Guvernele sunt principalul interlocutor al Comitetului de Miniștri și al Departamentului pentru Executarea Hotărârilor CEDO, care acordă asistență tehnică statelor membre, pentru ca acestea să poată identifica și adopta măsurile necesare punerii în aplicare a hotărârilor. Drept urmare guvernele „controlează” majoritatea informațiilor referitoare la problemele ale căror rezolvare trenează și a cererilor venite de la Strasbourg. La nivel național, ramura executivă este responsabilă pentru a se asigura că reformele sunt într-adevăr adoptate.

Implementarea hotărârilor Curții de la Strasbourg este coordonată de **guvern** (sau un organism executiv echivalent) care operează în general prin ministerul justiției, ministerului afacerilor externe sau (rar) direct sub primul ministru sau sub administrația prezidențială sau în cadrul ministerului public. Guvernul își asumă o serie de funcții în procesul de implementare, lucru care-l face să fie un interlocutor important pentru ONG-urile care doresc să avanseze implementarea. Guvernul:

- Diseminează informații despre noile hotărâri între agențiile guvernamentale și alți actori relevanți, cerându-le, la nevoie, să-și exprime punctul de vedere referitoare la ce măsuri de implementare ar trebui adoptate;
- Convoacă, după caz, grupuri de lucru însărcinate cu implementarea unor cazuri specifice;
- Este responsabil pentru transmiterea planurilor de acțiune și a rapoartelor de acțiune către Comitetul de Miniștri; și
- Supraveghează implementarea și monitorizează progresele realizate.

Nu trebuie să fie deloc surprinzător că implementarea eficientă a hotărârilor va depinde în parte de experiența și influența politică a guvernului și de resursele de care acesta dispune. **Pentru că executivul are un rol important în procesul de implementare, este de dorit ca ONG-urile să stabilească, să mențină și să consolideze relațiile de lucru cu acesta, ori de câte ori este posibil. Același lucru se aplică ministerelor și agențiilor care trebuie să ia măsurile necesare pentru implementarea unei hotărâri**, incluzând de multe ori ministerele responsabile pentru justiție, afaceri interne, sănătate, educație, familie și femei (și finanțe).

4 motive pentru care trebuie să căutați să colaborați cu guvernul

În țările în care abordarea directă a unei agenții guvernamentale și a altor actori ai ramurii executive este posibilă, acest lucru vă poate ajuta să atingeți patru obiective cuprinzătoare care sunt cruciale în obținerea unei implementări eficiente:

- **Contribuția la elaborarea Planurilor de acțiune** și astfel obținerea angajamentului guvernului să ia anumite măsuri și **influențarea direcției și sferei implementării**;
- **Inițierea reformelor** acolo unde acestea nu au fost încă începute;
- **Avansarea implementării** acolo unde procesul se blochează sau trebuie accelerat; și
- **Monitorizarea** efectelor reformelor și documentarea încălcărilor sau problemelor apărute.

☑ Modelarea proiectelor de lege

În majoritatea statelor, guvernele sunt cele care propun cele mai noi legi sau modificări ale legislației existente. Adesea există căi oficiale prin care ONG-urile se pot implica în elaborarea **legilor sau modificărilor legislative** cum ar fi fazele de consultare. Activitățile membrilor și partenerilor EIN arată că aceștia își folosesc în mod uzual experiența și cunoștințele pentru a influența procesul legislativ în această etapă incipientă și de multe ori cu (ceva succes), așa cum arată și exemplele de mai jos. Am învățat și că ONG-urile au putut să **utilizeze informațiile obținute din monitorizarea practicilor administrative sau judiciare pentru a formula propuneri legislative sau de politici** și de a interacționa direct cu autoritățile relevante.

Modificarea legislației prin cercetare: reducerea arestului preventiv nejustificat în Ungaria

Unul dintre obiectivele strategice primare ale Comitetului Helsinki din Ungaria (HHC) este scăderea arestărilor preventive nejustificate din această țară - o problemă identificată în aproape patru zeci și opt de hotărâri grupate sub [X.Y. c. Ungaria](#). În acest scop, HHC a participat la [proiecte de cercetare](#) pe plan național și internațional referitoare la arestarea preventivă și dreptul la o apărare eficientă. De asemenea, aceștia au pregătit și un manual pentru [judecători](#) și [avocați](#) referitor la utilizarea jurisprudenței CEDO privitoare la arestarea preventivă în Ungaria în practică.

Informațiile relevante de această cercetare au fost utilizate de HHC pentru a comenta pașii legislativi privitori la arestarea preventivă. În mod special, ONG-ul a adus [comentarii](#) cuprinzătoare pe tema documentelor de lucru și propunerilor referitoare la noul Cod de Procedură Penală în 2015-16. Pentru a urmări recomandările lor, s-au întrunit și cu oficiali din Ministerul Justiției. Varianta finală a textului Noului Cod de Procedură Penală, intrat în vigoare în iulie 2018, include și câteva prevederi noi, pentru care HHC a pledat ani la rând. Dar cel mai important, a adus o schimbare pozitivă, prin stabilirea faptului că arestarea preventivă trebuie să fie o măsură de ultimă instanță. De asemenea, a extins sfera de cuprindere a măsurilor alternative. Mai mult, HHC a lucrat activ spre a se asigura că legislația îmbunătățită este implementată corespunzător: [unul dintre proiectele organizației](#) a culminat cu publicarea unui [ghid](#) referitor la asistență juridică eficientă în deciziile de arestare preventivă, pe care HHC l-a diseminat în rândul avocaților. Această strategie cuprinzătoare de advocacy se pare că a avut succes: numărul de arestări preventive din Ungaria este în continuă scădere în ultimii ani.

Furnizarea de opinii ale experților cu privire la garanțiile împotriva plasării arbitrare în centre de îngrijire: [Červenka v. Republica Cehă](#)

Membrul EIN Validity a pledat în cauza [Červenka v. Republica Cehă](#) în fața Curții de la Strasbourg, împreună cu un avocat local pentru Validity, care ulterior a urmărit implementarea. Cazul se referea la plasarea involuntară a unui bărbat cu dizabilități într-un centru de îngrijire la cererea tutorelui acestuia, fără ca acesta să poată contesta această decizie. Avocatul Validity a fost implicat în elaborarea unui nou ghid metodologic referitor la acordarea involuntară a serviciilor sociale și a cooperat cu succes cu autoritățile naționale pentru **modificarea Legii Serviciilor Sociale pentru a introduce garanții** împotriva plasamentului abuziv în centre de îngrijire similare celor aplicabile în cazul plasării în centrele de psihiatrie.

De la o petiție la modificări legislative: sprijinul HFHR pentru delincvenții juvenili

[Maksymilian Grabowski](#) era adolescent când a fost reținut ilegal ca delicvent juvenil. Încălcarea drepturilor sale conform Articolului 5 din Convenție a avut la origine lipsa de claritate a legislației poloneze referitoare la detenția minorilor, din cauza căreia instanțele naționale nu emiteau o hotărâre separată de fiecare dată când se extindea termenul de reținere al unui minor.

Fundația Helsinki pentru Drepturile Omului s-a implicat în acest caz ca intervenient terț în fața CEDO. În urma hotărârii judecătorești, aceștia au obținut sprijinul actorilor interni cheie - Ombudsmanul, Ombudsmanul pentru copii și Baroul din Polonia - și au prezentat o **petiție în fața Senatului polonez**. Eforturile Fundației au **dat startului unui proiect de modificare a legislației poloneze**, care obligă instanțele să revizuiască periodic cazurile de detenție ale minorilor. În timp ce Parlamentul nu a adoptat încă un proiect de lege, aceste eforturi concertate au condus la dezvoltarea unor practici ale instanțelor naționale de a adopta o hotărâre specifică pentru fiecare caz de extindere a măsurii de detenție a unui juvenil.

☑ Sensibilizarea guvernelor cu privire la nevoile victimelor

Deoarece implementarea hotărârilor este în proces formalizat, acesta ar putea părea abstract și tehnic. Aducerea în prim plan poveștilor care stau în spatele cazurilor, aduce beneficii societății civile (despre cum să folosiți mass media, vezi [Secțiunea 4](#) de mai jos). Unul dintre membrii EIN încurajează ONG-urile ca „cererile prezentate în fața guvernului să vină din partea celor afectați de neimplementarea cazurilor.” Această abordare poate fi cea mai promițătoare în cazul în care convingerile personale, părtinirea și prejudecățile stau în calea reformei. **Crearea unor oportunități ca victimele să-și poată spună povestea în fața autorităților** poate ajuta la schimbarea unor păreri și atitudini, prin confruntarea factorilor de decizie cu repercusiunile faptului că nu au luat măsuri.

Facilitarea contactului dintre oficialii guvernamentali și victimele încălcărilor drepturilor omului

ACCEPT, o organizație pentru drepturile LGBTI din România, a avut un anumit succes în promovarea implementării într-un caz de crimă motivată de ură ([M.C. și A.C. v. România](#)). Hotărârea sublinia modul în care poliția și alte autorități nu reușeau să investigheze cazurile de violență homofobă. Unul din pașii întreprinși de organizației, ca parte a unei abordări holistice a advocacy-ului⁷ a fost **de a aduce victimele infrațiunilor motivate de ură în fața oficialilor cheie din guvern**, pentru a explica efectele violenței asupra vieților lor și pentru a arăta că eșecul continuu de a investiga atacurile asupra lor perpetuau răul produs. Datorită advocacy-ului celor de la ACCEPT, hotărârea este integrată acum în instruirea noilor agenți de poliție și s-au înregistrat

☑ Mesaje indirecte prin ambasadele străine

Acolo unde abordarea directă a autorităților se dovedește dificilă (și nu numai), o strategie promițătoare pentru ONG-uri ar putea fi aplicarea presiunii prin mai multe surse (vezi [Secțiunea 3](#) în care discutăm despre formarea coalițiilor). Un mod neexplorat de a face acest lucru este prin valorificarea pârgurilor pe care le au la îndemână reprezentanțele diplomatice care susțin cauza dumneavoastră. De exemplu, este posibil să **împărtășiți în mod curent comunicările conform Regulii 9 cu reprezentanțele diplomatice selectate din statul dumneavoastră** și să le cereți să prezinte recomandările dumneavoastră în contactele pe care le au cu diferitele autorități de stat. O altă modalitate de a căuta sprijin din partea diplomaților este întâlnirea directă cu aceștia, așa cum poate relata și OSF Praga:

Contactarea ambasadelor străine: un exemplu din Republica Cehă

Majoritatea cititorilor vor fi deja familiarizați cu [Briefingurile trimestriale pe teme de advocacy ale EIN](#) din Strasbourg. Membrul ceh al EIN, OSF Praga, a reprodus cu succes acest format de advocacy la nivel național în sprijinul unui [caz](#) referitor la discriminarea copiilor romi în educație, care a fost în curs de supraveghere sporită în fața CM de mai mulți ani.

⁷ Vezi [Lucrarea EIN și ILGA Europe](#) (2020), paginile 16-22.

Cu două, trei luni înainte de întrunea CM/DH la care miniștrii adjuncți trebuiau să ia în considerare cauza respectivă, OSF Praga lua legătura cu o ambasadă solidară pentru a-i ajuta să organizeze un eveniment. Aceștia aduceau experți din societatea civilă, activiști și personal din biroul Ombudsmanului pentru un briefing de o oră, de obicei în cadrul unui prânz sau la cină. La un asemenea eveniment, au fost prezenți și oficiali de stat. Vorbitorii erau rugați să țină o scurtă prezentare (de trei sau patru minute) și să concluzioneze cu două sau trei sugestii cu privire la chestiunile pe care diplomații participanți le-ar putea ridica în timpul întâlnirilor lor cu oficialii cehi (precum și la Strasbourg). Deși impactul acestor briefinguri este dificil de măsurat, reacțiile participanților au fost pozitive, iar contactele stabilite astfel între activiști și angajații ambasadei s-au păstrat.

☑ Găsirea tonului potrivit

Actorii societății civile care se angajează în orice fel de advocacy tind să învețe, de-a lungul timpului, cum să „citească sala” și să găsească cele mai utile modalități de implicare cu autoritățile. Același lucru se aplică și advocacy-ului pentru o implementare eficientă a hotărârilor CEDO. Și în acest caz, societatea civilă se poate inspira dintr-o **gamă largă de instrumente pentru a încerca să pună presiune pe autorități pentru adoptarea recomandărilor lor** sau chiar și să-i facă de rușine.

Uneori, acest lucru înseamnă că anumiți actori statali zeloși, care lucrează în spatele ușilor închise pentru a învinge rezistența altor factori decidenți primesc muniție în acest sens. Alteori acești aliați din cadrul autorităților ar putea aprecia primirea unei Decizii ferme a Comitetului de Miniștri, care se bazează pe o comunicare depusă conform Regulii 9 și pe care aceștia o pot folosi pentru a pune presiune pe colegi. Cu alte ocazii, totuși, expunerea publică poate determina autoritățile să se deconecteze complet. Această dinamică este greu de anticipat, iar actorii societății civile trebuie să navigheze cu un grad destul de ridicat de incertitudine, când își pun problema dacă să folosească „morcovul” sau „bățul” atunci când abordează autoritățile.

Trimiterea unor comunicări oficiale guvernelor: *L. v. Lituania*

L., o persoană transgender din Lituania, nu putea să-și facă operația de schimbare de sex și să-și schimbe genul în documentele de identificare din cauza incapacității țării sale de a pune în aplicare legile care reglementau procedura de reatribuire de gen. Cazul său a fost subiectul mai multor Comunicări conform Regulii 9, depuse de mai multe ONG-uri. În plan local, două ONG-uri - membrul EIN din Lituania, Institutul de Monitorizare a Drepturilor Omului (HRMI), împreună cu o organizație lituaniană de apărare a drepturilor LGBT - Lithuanian Gay League - a readus constant problema în prim plan în publicațiile și discuțiile lor cu actorii guvernamentali, precum și în discuțiile cu mass-media.

Odată, ONG-urile au decis să *nu* scrie către CM. În schimb, au trimis o comunicare comună guvernului în care au furnizat evaluarea proiectelor de amendamente legislative introduse de Ministerul Justiției și au făcut recomandări cu privire la implementarea corectă a [L. v. Lituania](#). **Asentimentul comun a fost că neexpunerea lipsei progreselor în procesul de reformă în fața CM, ar fi mai constructivă și ar constitui o abordare mai cooperantă menită să atragă sprijinul executivului, care chiar se străduia să înlăture rezistența** factorilor decizionali la reformele propuse.

Această abordare a avut rezultate: autoritățile au trecut de la colaborare puțină spre deloc cu ONG-urile, la a le include într-un grup de lucru însărcinat cu elaborarea unei legi privitoare la recunoașterea genului, în care acestea au putut influența substanțial formularea textului. Deși punerea în aplicare în întregime a hotărârii este obstrucționată de opoziția puternică atât din partea parlamentului cât și din partea bisericii catolice, includerea persoanelor transgender și a ONG-urilor ale căror puncte de vedere sunt acum respectate, arată un progres clar de la ani de zile de neimplicare. Prin litigii strategice la nivel intern, LGL a contribuit de asemenea la schimbări semnificative în practica judiciară: instanțele lituaniene autorizează astăzi recunoașterea legală a genului persoanelor transgender, fără sterilizare.

2.2.2. Parlamentul

Parlamentarii joacă un rol important în implementarea multor cazuri. Trei dintre funcțiile lor principale îi fac interlocutori importanți pentru actorii societății civile care doresc să facă lobby pe lângă autorități ca acestea să adopte măsuri de punere în aplicare:

- Parlamentarii sunt mandatați să tragă executivul la răspundere, ceea ce presupune **supravegherea** organelor guvernamentale și administrative în ceea ce privește implementarea hotărârilor Curții de la Strasbourg.
- **Funcția lor legislativă** înseamnă că parlamentele naționale joacă un rol important în asigurarea conformității propunerilor legislative cu standardele Convenției, și că astfel încălcările drepturilor omului pot fi prevenite de la bun început.
- Nu în ultimul rând, pentru că parlamentele aprobă **bugetele**, acestea au responsabilitatea de a alocă resurse corespunzătoare pentru adoptarea reformelor necesare implementării hotărârilor CEDO.

Cum să reamintiți parlamentarilor despre obligațiile lor referitoare la drepturile omului și cum să le puneți la dispoziție informațiile necesare

De multe ori, societatea civilă trebuie să le „reamintească parlamentarilor despre funcțiile lor legate de garantarea drepturilor omului” și despre obligațiile pe care le au aceștia în ceea ce privește implementarea hotărârilor. Membrii și partenerii EIN au constatat că una dintre principalele cauze ale acestui lucru, reprezintă faptul că membrii parlamentelor nu se consideră direct responsabili pentru implementarea hotărârilor CEDO. Acolo unde parlamentarii nu se consideră a fi părți direct interesate în implementarea hotărârilor, va fi destul de dificil pentru actorii societății civile să câștige sprijinul pentru înaintarea reformelor.

Este adevărat că majoritățile politice dominante pot îngreuna, de asemenea, progresul în probleme specifice ale drepturilor omului. În pofida acestui fapt, membrii și partenerii EIN au detectat o corelare între lipsa implicării parlamentului și implementarea hotărârilor și lipsa de familiaritate a parlamentarilor cu procesul general și mai ales a informațiilor despre cazurile care urmează să fie prezentate Comitetului de Miniștri. Uneori, parlamentarii au părut că văd implementarea drept o continuare a procesului (legal) în fața Curții, și nu un proces politic care implică statul ca un întreg. Între timp, lipsa de conștientizare a parlamentarilor este exacerbată acolo unde executivul nu dorește să faciliteze o implicare parlamentară mai mare, de exemplu prin reținerea informațiilor față de parlament.

Pentru a adresa aceste obstacole, societatea civilă trebuie să pună la dispoziție informații care sunt **accesibile** până și pentru cei care nu sunt avocați, dar care în același timp trebuie să fie destul de **specifice** pentru a trasa responsabilitățile de implementare și **persuasive** în sublinierea nevoilor de reformă. Acest fapt îmbracă două dimensiuni:

- ONG-urile pot pregăti scurte documente care să stabilească **elementele de bază ale procesului de implementare** și rolul parlamentului în cadrul acestuia.
- De asemenea, acestea pot pregăti și disemina **note de caz**, care să expună chestiunea în cauză și care să explice măsurile care trebuie luate și ce poate face parlamentul pentru a sprijini implementarea.

Note privind cazurile: tot ce trebuie să știți în trei pagini

Un exemplu excelent al modului în care se poate realiza acest lucru este o [notă informativă](#) de trei pagini a Comitetului Helsinki din Ungaria (HHC) referitoare la o hotărâre pilot privind compensarea pentru condițiile de detenție inadecvate. Într-un mod succint, dar detaliat, nota, care a fost publicată pe site-ul web al HHC, prevede:

- **De ce** deținuții din Ungaria sunt eligibili pentru despăgubiri;
- **Ce neajunsuri** există în actualul sistem de remediere; și
- **Ce măsuri** a luat guvernul de la pronunțarea hotărârii și **de ce** acestea sunt problematice.

Nota concluzionează cu o serie de **recomandări** adresate guvernului, precum și CM, făcând legătura cu informații generale, inclusiv două comunicări depuse conform Reguli 9.

→ În timp ce nota din acest caz a fost adresată în principal unui public internațional, analize similare în limbile naționale se pot împărtăși cu foarte mulți participanți direct interesați, inclusiv parlamentari.

COMPENSATIONS FOR INADEQUATE DETENTION CONDITIONS THREATENED BY THE HUNGARIAN GOVERNMENT

INFORMATION NOTE
BY THE HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE
JANUARY 2020

WHY ARE DETAINEES IN HUNGARY ELIGIBLE FOR COMPENSATIONS?

In March 2015, the European Court of Human Rights issued a [pilot judgment](#) in the *Varga and Others v. Hungary* case on **detention conditions in Hungary**, condemning the country because:

- the inadequate detention conditions of the applicants in the case amounted to the violation of the prohibition of inhuman or degrading treatment, and because
- the applicants' rights were violated also by the lack of effective preventive and compensatory remedies with respect to their detention conditions.

The European Court of Human Rights concluded that the **overcrowding of penitentiary institutions constituted a structural problem in the country, and set out that Hungary should produce** "a time frame in which to make appropriate arrangements and to **put in practice preventive and compensatory remedies**" in respect of the alleged violations. According to the judgment, the solution would be the reduction of the number of prisoners by more frequent use of non-custodial punitive measures and minimising the recourse to pre-trial detention – thus, the solution lies not in simply building new prisons.

As a result, **as of 1 January 2017, Hungary put in place a preventive and a compensatory remedy system**, namely a mechanism for complaints about conditions of detention and one to claim compensation in respect of conditions of detention violating fundamental rights. Furthermore, it **undertook** further measures to decrease prison overcrowding, such as creating additional prison capacity and the promotion of alternative, non-custodial sanctions.

HOW DOES THE HUNGARIAN REMEDY SYSTEM LOOK LIKE?

Consolidarea supravegherii parlamentare: găsirea și „folosirea” aliaților din parlament

Crearea relațiilor informale cu membrii parlamentului care sunt deschiși la colaborarea cu societatea civilă poate fi cheia întăririi supravegherii parlamentare asupra guvernului. Acest lucru se aplică în general, dar în mod specific atunci când vine vorba de responsabilizarea guvernelor pentru progresele înregistrate în implementare. Membrii EIN au avut succese deosebite atunci când au contactat parlamentari cu experiență internațională, în special cei care sunt și membrii delegației țării lor la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (aflați [aici](#) cine sunt acești delegați). Aceștia au căutat să se alăture „aliaților naturali” printre parlamentarii care ei înșiși au lucrat cu ONG-uri din domeniul apărării drepturilor omului.

„Nu pot sublinia suficient cât de utilă poate fi susținerea parlamentarilor, în special, cei care sunt membri ai delegației dvs. naționale la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei. Aceștia tind să aibă cunoștințe de bază ale noțiunilor referitoare la drepturile omului și sunt dornici să aibă ceva pozitiv de raportat la Strasbourg. Acest lucru îi face să fie aliați potențiali puternici în pledoaria dvs. pentru implementarea hotărârilor”.

Vladislav Gribincea, director executiv LRCM și membru al Consiliului EIN, mai 2020

Convingerea parlamentarilor să se alăture unei cauze: o experiență din Serbia

„La sfârșitul anului 2019 am inițiat o acțiune concertată a societății civile de a bloca adoptarea de către parlament a unui proiect de lege care nu ar fi protejat drepturile a mii de părinți ai copiilor care au dispărut din spitale în anii 80 de a afla soarta copiilor lor. A fost minunat să vedem că unul dintre parlamentarii care a participat la una dintre cele patru conferințe de presă ținute de noi a luat măsuri imediate. Aceasta a organizat imediat după aceea o nouă conferință de presă la sediul Parlamentului și a ajutat la asigurarea unei participări semnificative ale societății civile, în cadrul unei audieri în cadrul comisiei parlamentare. Am reușit în cele din urmă să obținem modificări importante la proiectul de lege, care a fost adoptat în martie 2020.”

Savo Manojlović, Președintele UZUZ, aprilie 2020

Aceste contacte personale, cultivate de multe ori de-a lungul anilor cu politicienii care înțeleg noțiunile elementare legate de drepturile omului i-au ajutat să folosească următoarele instrumente adiționale:

- **Întrebări parlamentare:** Întrebările adresate parlamentului sunt un instrument obișnuit pentru a trage la răspundere miniștrii cabinetului. Acestea pot fi folosite de asemenea pentru a întreba despre punerea în aplicare a hotărârilor CEDO sau despre motivele pentru care guvernul nu a raportat Comitetului de Miniștri. ONG-urile pot formula astfel de întrebări, iar acestea pot fi puse de contactele lor din parlament. Aceste întrebări sunt un instrument important în supravegherea executivului, în ceea ce privește implementarea hotărârilor CEDO și monitorizarea efectelor reformelor adoptate în urma unei hotărâri ale Curții de la Strasbourg.
- **Participarea la audierile** (sub) comisiilor parlamentare. Este important ca ONG-urile să fie conștiente de agendele acestor parteneri diverși, pentru a putea să o influențeze împreună cu planurile elaborate pentru implementarea hotărârilor. Anumiți membrii EIN au făcut lobby pentru o adiere cu privire la chestiuni legate de implementarea unor cazuri specifice aflate pe agenda Comitetului de Miniștri. Alții au putut să folosească audierile parlamentare programate, drept platforme pentru a sesiza lipsa Planurilor de Acțiune și să facă recomandări pentru reforme. Acolo unde parlamentarii primesc și revizuiesc (anual) rapoarte guvernamentale referitoare la stadiul de implementare al implementării hotărârilor, membrii au prezentat comentarii (de exemplu sub forma rapoartelor alternative) și recomandări pentru măsuri de implementare adiționale sau alternative.

„Verificăm paginile web și conturile de social media ale membrilor comisiilor relevante, precum și transcrierile luărilor de cuvânt sau interviurilor. Ne putem face rapid o idee referitoare la poziția lor privitoare la anumite probleme, și dacă merită să cooperăm cu ei într-o anumită problemă.”

Maksym Sherbatyuk, întâlnire
UHHRU cu EIN, decembrie 2019

Cum să vă asigurați că Parlamentul primește toate informațiile: guvernul și rapoartele alternative din Georgia

Guvernul Georgiei raportează anual în fața Parlamentului despre implementarea hotărârilor CEDO. În 2019 membrul EIN GYLA a trimis un raport alternativ Comisiei Parlamentare pentru Drepturile Omului și Integritate Civilă și a fost imediat invitat la o audiere. GYLA împreună cu un alt ONG, Rights Georgia, au făcut un lobby intens în fața Șefului Comisiei pentru a se asigura că societatea civilă este reprezentată la această audiere. Astfel cele două organizații au avut oportunitatea de a-și exprima îngrijorarea legată de câteva măsuri adoptate și restante pentru a implementa pe deplin câteva hotărâri care necesitau modificări legislative.

Printre acestea a fost un caz referitor la încălcarea dreptului de respectarea a vieții private și de familie a trei frați, pentru că aceștia nu fuseseră reprezentați corespunzător în cadrul acțiunilor în justiție pentru a determina dacă aceștia să fie încredințați tatălui împotriva voinței lor (*N.Ts v. Georgia*). GYLA și-a prezentat punctele de vedere în fața Comisiei pentru Drepturile Omului și Integritate Civilă. Acest lucru, împreună cu participarea lor activă la numeroase întâlniri lucră din cadrul Parlamentului, contribuind la elaborarea unui nou Cod al Drepturilor Copilului, ce conține garanții mai puternice privitoare la interesul copilului în cadrul acțiunilor în justiție, care a fost adoptat în 2020.

☑ Implicarea în procesul legislativ și lobby-ul pentru aprobarea bugetelor

Pe lângă supravegherea activității parlamentare și a activității legislative, societatea civilă poate utiliza toate instrumentele pe care le-ar folosi în mod normal pentru a monitoriza și influența procesele legislative, pentru a cere insistent implementarea hotărârilor CEDO, care necesită modificări. În acest sens am aflat prin implicarea noastră cu membrii și partenerii EIN că activitatea lor de advocacy implică în mod normal **comentarea propunerilor legislative** avute în vedere de către Parlament și **susținerea unor modificări** la propunerile legislative în fața membrilor Parlamentului care se arată receptivi. De asemenea, acolo unde parlamentarii pot înainta măsuri legislative din proprie inițiativă, ONG-urile pot face lobby pe lângă parlamentari pentru ca ei să facă acest lucru. În acest aspect vă puteți inspira din exemplele din [Secțiunea 2.2.1](#) de mai sus.

În același timp, **lobby-ul pentru aprobarea bugetelor**, lucru ce poate asigura o finanțare corespunzătoare a măsurilor necesare pentru implementarea hotărârilor CEDO, pare să fie un domeniu de advocacy prea puțin explorat.

2.2.3. Judecătorii, procurorii, autoritățile de aplicare a legii și alți oficiali

Actorii din domeniul judiciar și în special judecătorii și procurorii, tind să fie cei mai dificili actori cu care ONG-urile pot colabora, pentru că în acest caz societatea civilă poate fi percepută ca dorind să influențeze independența justiției. Cu toate acestea, multe hotărâri necesită modificări ale practicilor judiciare, obiectiv greu de pus în practică. Acest lucru se datorează faptului că unele dintre obstacolele comune în calea punerii în aplicare a hotărârilor care necesită o schimbare a practicii judiciare sunt lipsa de familiaritate a judecătorilor și procurorilor cu jurisprudența CEDO și, adesea,

mult mai greu de abordat sunt atitudinile bine înrădăcinate și problemele structurale privitoare la independența sistemului judiciar. Există provocări similare atunci când vine vorba de practica organelor de aplicare a legilor, în acest caz deficiențele au cauze bine înrădăcinate, care nu sunt rezultatul lipsei de îndrumare și instruire.

Aceste fapte reprezintă o problemă pentru actorii societății civile care doresc să grăbească implementarea hotărârilor. ONG-urile care se implică în **procesele strategice** în fața instanțelor naționale încearcă să influențeze practica judiciară prin încadrarea argumentelor juridice aduse astfel încât să se asigure că standardele Convenției sunt respectate.

Cu toate acestea membrii și partenerii EIN au recurs și la alte instrumente în încercarea lor de aliniere a practicilor judiciare și a organelor de respectare ale legii cu jurisprudența Curții de la Strasbourg:

- Unele ONG-uri au monitorizat și analizat dosarele și deciziile instanțelor naționale în vederea identificării neajunsurilor predominante și au efectuat **cercetări** privitoare la cele mai bune practici internaționale.
- Altele au monitorizat și **evaluat conținutul cursurilor de formare existente**, lucru care le-a permis să sublinieze în pledoaria lor internă și comunicările conform Regulii 9 către CM, cazurile în care programele de formare omiteau hotărâri cheie ale Curții de la Strasbourg și implicațiile acestora. Aceste cunoștințe și cele generate de alte forme de cercetare au fost luate apoi în considerare pentru realizarea **unor noi cursuri de formare sau a unor cursuri de formare îmbunătățite** concepute de ei și trimise mai departe judecătorilor, procurorilor și altor profesioniști în domeniul juridic și din cadrul

„Folosim hotărârile CEDO pentru a educa judecătorii, atunci când un caz pune pe tapet aceleași probleme asupra cărora CEDO s-a mai pronunțat, subliniind acest lucru în acțiunile noastre în justiție și reamintindu-le judecătorilor de obligația lor de a urma principiile stabilite de Curte. Acționând așa am înregistrat câteva succese, în care judecătorii s-au referit la jurisprudența relevantă a CEDO în motivările lor.”

Vivien Brassó, avocat la Centrul European pentru Drepturile Romilor

organelor de aplicare a legii, uneori în cooperare cu centrele naționale de formare a judecătorilor, procurorilor și agenților de poliție.

- Nu în ultimul rând, pentru a răspunde la eșecul autorităților naționale de a-și îndeplini obligația de a investiga, urmări în justiție și pedepsi încălcări grave ale drepturilor omului, ONG-urile au contribuit la **elaborarea unor instrucțiuni practice, metodologii sau protocoale** care pot fi folosite drept exemplu de organele de urmărire penală.

Către schimbarea practicilor poliției: elaborarea protocoalelor de investigație și a indicatorilor referitori la prejudecăți

Într-o serie de hotărâri împotriva Ungariei, Curtea a identificat neajunsuri privitoare la investigațiile crimelor motivate de ură: autoritățile au eșuat în investigarea eficientă a unor infracțiuni comise aparent în timpul unor demonstrații împotriva romilor și în a alfa dacă aceste rele tratamente aplicate petenților de etnie rromă de către organele de aplicare a legii când se aflau în capacitatea lor oficială sau în afara serviciului, fuseseră motivate de prejudecăți etnice.

Comitetul Helsinki din Ungaria (HHC) a format o coaliție puternică de ONG-uri pentru a acorda asistență juridică victimelor infracțiunilor motivate de ură în fața instanțelor naționale și internaționale, Grupul de lucru împotriva infracțiunilor motivate de ură. Pe plan intern, grupul de lucru a făcut lobby pentru schimbarea practicilor organelor de urmărire penală și prevenirea infracțiunilor motivate de ură. Acesta a elaborat o listă de indicatori referitori la prejudecăți, care să stea la baza protocoalelor de anchetă ale poliției și a elaborat o structură a protocolului, pe baza căreia poliția și procuratura au adoptat în cele din urmă instrucțiuni practice pentru ameliorarea prejudecăților poliției față de infracțiunile motivate de ură. Grupul de lucru a făcut și lobby pentru îmbunătățirea colectării de date: prin noul sistem de consemnare a infracțiunilor autoritățile trebuie să documenteze acum și orice motive legate de prejudecăți și totodată de caracteristicile protejate ale victimelor.

Expunerea și abordarea infracțiunilor motivate de ură: n Šečić v. Croația

În 1999 Šemso Šečić colecta fier vechi pe o stradă din Zagreb, când doi bărbați neidentificați l-au atacat cu scânduri în timp de strigau injurii rasiste la adresa sa. Acesta a suferit multiple fracturi costale și, ca urmare a incidentului, a suferit de sindrom de stres prost-traumatic. În ciuda faptului că existau dovezi puternice că atacatorii aparțineau unui grup de extremă dreaptă, poliția nu a investigat motivația rasială evidentă. Acest incident a fost urmat de o serie de infracțiuni motivate de ură în Croația și de eșecul autorităților de a proteja victimele sau de a investiga motivațiile legate de prejudecăți. În 2007 CEDO a decis că domnul Šečić fusese atacat din cauza etniei sale și a considerat că Croația a încălcat Articolul 3 din Convenție coroborat cu Articolul 14.

În urma unui eveniment de instruire EIN organizat la Zagreb în mai 2019, membrul croat al EIN, Human Rights House Zagreb (HRHZ), împreună cu Human Rights House Zagreb (HRZH) (participant la instruire), au pornit o serie de pași care au inițiat reforme adecvate pentru implementarea cazului. Pe lângă depunerea unei Comunicări conform Regulii 9 către Comitetul de Miniștri **aceste organizații au elaborat ghiduri de instruire adresate profesioniștilor în domeniul juridic, agenților de poliție și organizațiilor societății civile**. Instruirile adresate organizațiilor societății civile și oficialilor au căutat să îmbunătățească competențele, cunoștințele și atitudinile celor implicați în acordarea de sprijin victimelor infracțiunilor, pentru o mai bună înțelegere a infracțiunilor motivate de ură, a consecințelor acestora și a provocărilor specifice cu care vin acestea. Aceste instruirii au fost urmate de întâlniri cu reprezentanții guvernului și membrii de rang înalt ai Consiliului Europei pentru a discuta reformele viitoare.

În urma acestor eforturi concertate, în 2020 au fost organizate **noi instruirii pentru ofițerii de poliție cu privire la infracțiunile motivate de ură, conduse de HRHZ**. S-au adus și modificări ale Regulamentelor de procedură care vor modifica abordarea poliției față de infracțiunile motivate de ură, care vor intra în vigoare în următoarele luni. Partenerii locali vor continua să urmărească progresul îndeaproape.

2.3. Consolidarea mecanismelor și procedurilor pentru implementarea hotărârilor

Perspectiva implementării efective este influențată nu doar de existența *voinței politice* de a remedia încălcările găsite de Curte, dar și de capacitatea *internă* de a declanșa modificările necesare ale legilor, politicilor și practicilor pe plan național. De exemplu, raportarea deficitară a guvernului față de Comitetul de Miniștri poate proveni nu doar din încercarea deliberată a guvernului de a induce în eroare Consiliul Europei, dar și din coordonarea slabă dintre guvern și alte autorități ale statului.

ONG-urile pot lucra în direcția consolidării structurilor și mecanismelor interne pentru punerea în aplicare a hotărârilor, în special acolo unde guvernul recunoaște necesitatea optimizării acestora. Contribuția la crearea unui cadru instituțional puternic pentru implementarea hotărârilor nu este doar în interesul guvernelor, ci aduce și avantaje concrete pentru societatea civilă: clarifică responsabilitățile privitoare la implementare în cadrul executivului și **poate asigura societății civile un loc la masa negocierilor** în timpul deliberărilor legate de modalitatea în care hotărârile trebuie puse în aplicare. În mod ideal, acest lucru contribuie la „normalizarea” implicării societății civile, făcând astfel consultările și deliberările mai puțin conflictuale și mai cooperante.

Întărirea poziției guvernului

Acolo unde implementarea efectivă este împiedicată de coordonarea slabă între diversele ramuri ale executivului, ONG-urile ar putea **susține adoptarea unor reglementări care să specifice mandatul, puterile și atribuțiile agențiilor guvernamentale**, și care să stabilească un proces de numire transparent, bazat pe merite.

Promovarea adoptării unei legi privind agențiile guvernamentale și supravegherea implementării de către Parlament

Între 2014 și 2015 Centrul de Resurse Juridice din Moldova (CRJM) a pledat cu succes pentru adoptarea și implementarea unei noi legi privind agențiile guvernamentale. Legislația anterioară fusese vagă în ceea ce privește responsabilitățile și competențele guvernelor în domeniul implementării hotărârilor CEDO. Înainte de a contacta executivul cu propuneri privind o nouă lege, CRJM a stabilit deja o relație de lucru productivă cu guvernul. Aceștia au colaborat timp de un an pentru elaborarea unei noi legislații pentru îmbunătățirea mecanismelor de implementare, inspirându-se din modelele altor țări, cel mai notabil din modelele germane, britanice și polone (care la ora respectivă erau exemplare). În 2015 a fost adoptată o nouă lege a guvernului care reflecta în mare parte recomandările CRJM. Aceasta clarifică rolul executivului în implementarea hotărârilor CEDO, asigurându-se că guvernul raportează anual progresele și pune bazele supravegherii parlamentare în acest domeniu.

Recent, CRJM a făcut progrese și într-un alt domeniu în care făceau de mult advocacy: lobby-ul pentru noi reguli ale supravegherii parlamentare în ceea ce privește supravegherea executării hotărârilor CEDO.

Consolidarea cooperării dintre agenții, asigurând în același timp implicarea semnificativă a societății civile

Implementarea în totalitate poate necesita adoptarea unei serii de „măsuri generale”: revizuirea legislației sau chiar a Constituției, schimbarea practicilor judiciare, modificarea normelor și reglementărilor, alocarea unui buget pentru prestarea de servicii, instruirea organelor de aplicare a legii, a procurorilor și judecătorilor, precum și a altor actori. Aceste măsuri necesită acțiuni din partea unei serii de părți interesate din ramura executivă, legislativă și judecătorească.

Coordonarea, orientarea și monitorizarea implementării acestor măsuri revine în primul rând guvernelor. Cercetările au arătat beneficiile dialogului între instituții pe tema implementării. Inițiativa Fundației pentru o Justiție Deschisă a **recomandat** înființarea unui **comitet permanent interministerial** care să se ocupe de implementarea hotărârilor instanțelor regionale pentru drepturile omului.

În cazul în care ONG-urile identifică slaba coordonare executivă drept un obstacol în calea implementării eficiente a hotărârilor judecătorești, atunci acestea ar putea face **lobby pentru crearea unui comitet sau a unui grup de lucru cu mai multe părți interesate care să poată reuni toți actorii interesați de implementare**. Foarte puține țări au un mecanism de consultare instituționalizat care să permită implicarea sistematică a societății civile și a altor actori relevanți în identificarea și adoptarea măsurilor necesare implementării hotărârilor Curții de la Strasbourg. Un model din care vă puteți inspira este Comitetul înființat de către guvernul Cehiei:

Comitetul de experți pentru executarea hotărârilor CEDO și implementarea Convenției europene a drepturilor omului (Cehia)

Înființat de guvernul Cehiei, acest comitet de experți adună la o altă reprezentare ai ministerelor, parlamentului, Curții Supreme, baroului, avocatul poporului, mediul academic și ONG-uri. El a fost creat pentru a promova un dialog constructiv cu privire la hotărârile selectate împotriva (sau cu relevanță pentru) Cehiei. Acest lucru este important în Cehia, pentru că guvernul este foarte respectat. Deși acest mecanism permite o coordonare eficientă între diferitele ministere și părțile interesate, a creat poate, într-o anumită măsură „depozitar” de expertiză în cadrul guvernului, ceea ce înseamnă că alți actori nu se consideră ei înșiși ca având întotdeauna un rol de jucat în implementare.

Comitetul abordează acest risc. Membrii acestuia pot recomanda măsuri generale de executare și creează o legătură directă între guvern, instituțiile relevante ale statului și societatea civilă pentru a facilita monitorizarea progresului și pentru a identifica obstacolele în procesul de implementare.⁸ Pentru ONG-uri Comitetul reprezintă un forum în care pot influența scopul și direcția reformelor, în care își pot exprima orice îngrijorări legate de planurile guvernului, și cel mai important, își pot face o idee despre pozițiile părților interesate, ceea ce le ajută să-și poată adapta mai bine strategiile de advocacy.

☑ Advocacy pentru structurile parlamentare care promovează implementarea hotărârilor

Datorită funcțiilor lor legislative, de stabilire a politicilor și bugetelor, parlamentele reprezintă un participant direct interesat, care joacă un rol cheie în implementarea (multor) hotărâri. Cu toate acestea așa cum am văzut (la punctul 2.1.2) parlamentele nu joacă mereu un rol activ în conducerea, susținerea sau chiar supravegherea implementării hotărârilor. S-a spus că acest lucru se datorează adesea faptului că nu sunt conștiente de cazurile care încă așteaptă implementarea și ce măsuri generale sunt necesare pentru rezolvarea problemelor de bază. O altă problemă (și de multe ori conexă) este lipsa de claritate cu privire la cine (de exemplu ce comisie) ar trebui să-și asume responsabilitatea principală pentru tragerea la răspundere a guvernului referitor la răspunsul său la hotărârile Curții de la Strasbourg și prin ce procese.

Felul în care ONG-urile pot colabora pentru crearea unor mecanisme parlamentare mai puternice în acest domeniu este prezentat aici prin două exemple: unul din Polonia unde succesele înregistrate inițial au fost de scurtă durată și altul din Georgia unde este necesară o presiune continuă ca parlamentul să se implice în mod regulat.

⁸ Vezi Vít Alexander Schorm, 'It takes a village to implement a judgment: creating a forum for multi-stakeholder involvement in the Czech Republic', *Journal of Human Rights Practice* (în curs de apariție 2020).

Înființarea unei subcomisii parlamentare „permanente” pentru implementare: rezultate mixte în Polonia

Polonia a fost printre primele țări al căror parlament a înființat un corp specializat însărcinat exclusiv cu promovarea implementării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului - acest lucru a fost în mare parte datorat activității de advocacy a Fundației Helsinki pentru Drepturile Omului (HFHR). Dominika Bychawska-Siniarska, membru al consiliului de administrație al HFHR și EIN, povestește experiența ei:

Începuturile: raportarea guvernului nu se transpune în control parlamentar

La începutul anului 2010, guvernul era deja obligat să trimită un raport anual parlamentului cu privire la stadiul implementării în Polonia. Cu toate acestea, parlamentarii nu păreau niciodată că citează efectiv raportul înainte de a-l aproba. Am văzut potențialul de consolidare a implicării parlamentare.

Răspunsul HFHR: presiune pentru o comisie dedicată

Am căutat să folosim impulsul creat printr-o [rezoluție](#) a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei pentru a spori implicarea parlamentelor naționale și pentru a consolida cooperarea între diferiții actori responsabili cu implementarea hotărârilor CEDO. Am prezentat mai multe modele care existau în Europa și **am făcut lobby pentru o structură dedicată care să supravegheze implementarea.**

Speram ca Comisia pentru petiții și Comisiile pentru drepturile omului să-și schimbe regulile pentru a împuternici această structură în mod expres, ca aceasta să supravegheze și promoveze implementarea hotărârilor CEDO. Din păcate, extinderea mandatului Comitetului ar fi presupus angajarea unui expert în Convenția Europeană pentru biroul său specializat de Analiză Juridică - știm cât de important este să existe asistenți parlamentari care să asigure suportul Membrilor Parlamentului - lucru pe care aceștia nu puteau sau nu doreau să-l facă.

În schimb **a fost creată o subcomisie permanentă pentru executarea hotărârilor CEDO** în cadrul unei ședințe comune a Comitetului pentru Justiție și Drepturile Omului și Comitetului pentru Afaceri Externe al camerei inferioare a parlamentului polonez (Sejm) la data de 5 februarie 2014. Mandatul subcomisiei a inclus efectuarea unei reviziri a deciziilor Comitetului de Miniștri privind stadiul executării hotărârilor CEDO cu privire la Polonia; monitorizarea noilor hotărâri pronunțate de Curte împotriva Poloniei; și pregătirea proiectelor de aviz supuse atenției Comisiei pentru Justiție și Drepturile Omului și a Comisiei pentru Afaceri Externe cu privire la respectarea de către guvern a obligației sale de a executa hotărârile CEDO.

Progresele în ceea ce privește controlul parlamentar ...

Mulțumită mandatului său clar, subcomisia a îmbunătățit semnificativ gradul de expertiză al parlamentului privitoare la cerințele care decurg din jurisprudența CEDO, precum și implicarea parlamentului în examinarea răspunsurilor guvernului privitoare la constatările Curții de la Strasbourg. Aceasta a avut timpul și dorința de a organiza audieri privitoare la doar două cazuri, de exemplu, ceea ce a dus la **discuții constructive și profunde privitoare la pașii care trebuiau urmați. De asemenea, acest lucru a ajutat HFHR și alte organizații ale societății civile să-și facă vocile auzite și să influențeze mai bine scopul și direcția reformelor dezbătute în parlament.** Semnalele inițiale au fost foarte încurajatoare.

....au fost de scurtă durată

Din păcate, odată cu venirea la putere a unui nou guvern în 2015 subcomisia a fost desființată, în ciuda apelului HFHR și a Ombudsmanului polon și nu a mai fost reînființată de atunci. Eșecul de a numi o nouă subcomisie este un obstacol în implementarea la nivel instituțional al hotărârilor CEDO în Polonia.

Lecții de reținut

La vremea respectivă ne gândeam cum ar fi cel mai bine să punem în funcțiune prima subcomisie și cum să-i protejăm cât mai bine existența și puterile. HFHR a elaborat amendamente relevante la Regulamentul permanent al Sejm, dar adoptarea lor a eșuat. Uitându-ne acum în urmă, ne-am dat seama că ar fi trebuit să pledăm pentru o comisie permanentă cu drepturi depline, a cărei existență ar fi fost consacrată în Regulamentul parlamentului. Cu toate acestea nu am renunțat. În prezent, suntem în contact cu membrii Senatului care par dispuși să pledeze pe plan intern pentru înființarea unui Comitet pentru executarea

Consolidarea supravegherii parlamentare a implementării: exemplul Georgiei

Din 2016 Georgia are un mecanism de control parlamentar bazat pe raportul anual al guvernului referitor la stadiul implementării. Între 2017 și 2019, membrul georgian al EIN, GYLA a pledat cu succes și pentru consolidarea procedurii de raportare.

„În 2017, am observat că Ministerul Justiției a prezentat informații doar cu privire la acele cauze aflate pe rolul Comitetului de Miniștri în timp ce cauzele care fuseseră excluse de pe lista Curții pe baza unei declarații unilaterale [declarații care nu fac obiectul supravegherii din partea Comitetului de Miniștri] nu erau incluse în raportul ministerului. Întrucât prevederile Regulamentului nu erau destul de clare în această privință, GYLA a pledat pentru modificarea prevederilor relevante pentru a clarifica faptul că Ministerul era obligat să dea informații și despre acele cazuri care fuseseră eliminate pe baza declarației unilaterale. La inițiativa GYLA regulamentul parlamentului a fost modificat în acest sens la începutul lui 2019.

Nino Jomarjidze, coordonator de litigii strategice al GYLA

Consiliul Europei lucrează împreună cu Comitetul pentru Drepturile Omului și Integrare Civilă la îmbunătățirea mecanismelor de supraveghere parlamentară. GYLA continuă să urmărească aceste evenimente și să **facă lobby pentru îmbunătățiri suplimentare** care să remedieze mai multe neajunsuri identificate ale mecanismului de control parlamentar privind executarea hotărârilor CEDO. În mod special GYLA lucrează pentru modificarea regulamentului parlamentului ca acesta să specifice clar ce comisie va revizui raportul Ministerului de Justiție și să facă recomandări în acest sens. Acest lucru ar permite comisiei să păstreze problemele substanțiale legate de implementare sub supraveghere și să monitorizeze felul în care guvernul implementează recomandările parlamentului.

GYLA PRESENTS OPINIONS TO THE PARLIAMENT REGARDING SUPERVISION ON THE EXECUTION OF THE DECISION OF THE INTERNATIONAL MECHANISMS
2020-04-07 12:27

☑ **Aveți nevoie de mai multe surse de inspirație pentru modele de supraveghere parlamentară?**

Exemplele prezentate mai sus nu sunt perfecte. Atât HFHR și GYLA au avut rezultate neconcludente în activitățile lor de advocacy pentru o supraveghere parlamentară întărită și sprijin pentru punerea în aplicare a hotărârilor. Ele arată că ONG-urile care caută să îmbunătățească structurile și mecanismele interne trebuie să fie dedicate acestui lucru pe termen lung și să se aștepte la obstacole și înfrângeri pe parcurs. La fel de important este să știți care este scopul final. Există diferite modalități de organizare a activității parlamentare în domeniul drepturilor omului și există diferite modele de implicare parlamentară în punerea în aplicare a hotărârilor CEDO în Europa. Poate unul dintre cele mai bune exemple de modele „specializate” în acest sens este Regatul Unit unde o singură comisie permanentă își asumă responsabilitatea pentru implementare în fața comisiei parlamentare comune pentru drepturile omului. Pentru mai multe exemple cu privire la modul în care structurile parlamentare cu atribuții în domeniul drepturilor omului pot funcționa bine, puteți consulta o resursă importantă a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei - un ghid care poate fi utilizat și de ONG-uri ca să le reamintească parlamentarilor de obligațiile lor în ceea ce privește drepturile omului și ceea ce ar trebui ele să facă pentru a le îndeplini.

Ce model să alegeți pentru a spori implicarea parlamentului în implementarea hotărârilor?

Un [Ghid](#) al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (PACE) despre *Rolul parlamentelor naționale în garantarea drepturilor omului în Europa* oferă o imagine de ansamblu a modalităților diferite prin care parlamentarii pot organiza activitatea privitoare la drepturile omului, inclusiv supravegherea asupra răspunsului executivului la hotărârile CEDO. De acolo ONG-urile se pot inspira cu privire la propriile lor activități de advocacy: dacă susțineți crearea unei (sub) comisii parlamentare care să se ocupe de implementarea hotărârilor CEDO, veți găsi acolo răspunsuri privitoare la statutul, competențele, mandatul, componența și modalitățile de lucru pe care această comisie ar trebui să le aibă. Consultați în special lista din anexă.

3. Consolidarea coordonării și cooperării între alți actori ai societății civile

Suntem cu toții mai puternici împreună. Pentru a fi cu adevărat eficient, advocacy-ul la nivel intern pentru implementarea hotărârilor va necesita de multe ori **un efort concertat al mai multor actori ai societății civile - ONG-uri, apărători ai drepturilor omului, activiști și lobbisti, comunități afectate etc.** De asemenea, acolo unde pot funcționa eficient și independent Institutele Naționale de Apărare a Drepturilor Omului își pot folosi protecția și capacitatea de promovare pentru a susține implementarea hotărârilor. Acest lucru

Vreți să aflați dacă există un membru EIN în țara dumneavoastră? Sau doriți să vă alăturați EIN ca membru sau partener? Accesați [pagina noastră](#) pentru a afla mai multe.

Nu ezitați să [contactați](#) EIN dacă doriți să vă punem în legătură cu un membru sau partener din țara dumneavoastră sau cu experiență în domeniul dumneavoastră. Rețeaua noastră dispune de o experiență vastă și suntem aici să vă ajutăm să învățați unul de la celălalt.

Le transformă în aliați puternici ai organizațiilor societății civile, nu în ultimul rând deoarece în multe state Institutele Naționale de Apărare a Drepturilor Omului pot crea și o legătură importantă între societatea civilă și guverne.

Nevoia de cooperare și coordonare între societatea civilă este foarte pronunțată mai ales acolo unde problemele legate de drepturile omului sunt adânc înrădăcinate și numeroase, iar ambiția este de a îmbunătăți implementarea hotărârilor într-un anumit stat și nu cooperarea ad hoc pentru cazuri specifice. Dar în același timp, advocacy-ul pentru un anumit caz poate fi foarte eficient, atunci când folosește o gamă de instrumente, activează mai multe rețele, iar scopul este urmărit cu perseverență până când toate măsurile necesare au fost luate și cazul poate fi închis.

Puține ONG-uri care activează doar pe plan intern au capacitatea de a monitoriza progresele referitoare la toate cazurile de referință din țara lor, de a se implica împreună cu toate autoritățile relevante pentru a influența elaborarea și implementarea Planurilor

de acțiune și de a implica mass media pentru a ridica gradul de conștientizare asupra problemelor de implementare. Nu este surprinzător că membrii și partenerii EIN au raportat că ONG-urile au un impact mai mare atunci când lucrează împreună cu actorii societății civile, atunci când încearcă să insiste asupra implementării. Aceștia susțin că acest lucru a permis societății civile să **aiibă o singură voce**, amplificând astfel mesajul lor. În cadrul alianțelor puternice din rândul societății civile **munca este împărțită, iar respectivele rețele sunt utilizate** pentru a atinge un public mai larg. Asemenea colaborări **facilitează și strângerea dovezilor că sunt necesare și alte măsuri de implementare**

- dovezi care ar putea fi utilizate în discuțiile cu autoritățile și incluse în Comunicările conform Regulii 9 sau alte activități de advocacy la nivel internațional.

ONG-urile naționale dintre membrii EIN au o responsabilitate specială de a forma și de a consolida coalițiile de advocacy interne. Acestea acționează ca „centre de implementare”, ceea ce presupune că:

- primesc în mod regulat informații din partea EIN privitoare la progresele importante ale cazurilor la Strasbourg, cum ar fi depunerea unui Plan de Acțiune de către guvern sau a unui Raport de Acțiune, pe care-l vor analiza și transmite altor ONG-uri și altor părți interesate care ar dori să ia măsuri.
- sunt pregătite să coordoneze activitățile de advocacy în rândul actorilor societății civile, și
- funcționează în primul rând ca „un punct central de implementare” pentru autorități, Consiliul European, mass media și EIN.

O nouă formă de centre de implementare: progresele recente din Armenia

În Armenia un [workshop recent al EIN](#) a rezultat în crearea unei noi structuri de implementare, condusă de OSF Armenia. Aceasta va incorpora implementarea hotărârilor CEDO în activitățile unui grup de ONG-uri, împreună cu juriști care se ocupă de chestiuni ce țin de justiție, astfel că ONG-urile cheie din Armenia se vor întruni regulat să discute situația implementării în țară, să coordoneze activitățile de advocacy pe plan intern și la Strasbourg, să creeze un punct de contract pentru autorități, mass media și Consiliul European. EIN salută această abordare inovatoare, cooperantă pentru a spori implementarea hotărârilor prin activități coordonate la nivel național. Vom lucra împreună cu partenerii noștri din Armenia pentru a sprijini funcționarea noii lor **platforme de implementare** un model care se s-ar putea replica și în alte părți.

EIN lucrează și va continua să colaboreze strâns împreună cum membrii săi pentru a mări capacitatea acestora de a-și asuma aceste funcții importante. Printre proiectele pe care le avem în vedere în viitor se numără și crearea unei **baze de date publice a hotărârilor CEDO care așteaptă să fie implementate** în limbile oficiale ale respectivelor țări, bază de date care ar putea fi folosită de actorii societății civile pentru identificarea cazurilor prioritare împreună cu **rapoarte cuprinzătoare** care să conțină analize ale statisticilor existente și o scurtă descriere a cazurilor de referință (principale).

Zorica Jovanović v. Serbia: Cum a luptat o alianță a societății civile pentru a se asigura că parlamentul ia măsuri decisive pentru a investiga soarta a mii de „bebeluși dispăruți”

Cu câteva decenii în urmă, în Serbia, nou-născuții a peste 2.000 de cupluri au dispărut din maternitățile spitalelor sârbești în circumstanțe misterioase care sugerează implicarea crimei organizate. În 2013 unii dintre părinți au câștigat un caz în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, care a hotărât că trebuia să se demareze o anchetă. Dar ani mai târziu și în ciuda a două rezoluții provizorii și a numeroase decizii ale Comitetului de Miniștri încă nu se efectuase nici o anchetă efectivă. Părinții nou-născuților dispăruți încă se întrebau ce se întâmplase cu copiii lor.

Cazul „bebelușilor dispăruți” a fost o lungă perioadă subiectul de lobby din partea societății civile și a organizațiilor părinților. La ora actuală CM a primit aproape 24 de Comunicări conform Regulii 9 din partea ONG-urilor. După ani întregi de amânare, în 2019, Serbia se apropia de adoptarea unei legi pentru instituirea unui mecanism menit să ofere reparații tuturor părinților „nou-născuților dispăruți”. Dar organizațiile părinților și ONG-urile care activează în domeniul drepturilor omului și-au exprimat la unison îngrijorările privitoare la deficiențele proiectului de lege prezentat în parlament, care, conform spuselor lor, nu ar fi garantat că părinții vor primi răspunsuri credibile privitoare la soarta copiilor lor dispăruți.

Trei organizații membre/partenere ale EIN - Comitetul Avocaților pentru drepturile Omului (YUCOM), Asociația pentru Constituționalitate și Legalitate (UZUZ) și ASTRA - împreună cu alți actori ai societății civile, au condus o campanie amplă de advocacy atât în Serbia, cât și pe lângă Consiliul Europei. La Belgrad, aceasta a inclus o [aparitie televizată](#) a reprezentanților YUCOM, o campanie intensivă în presă (vezi [aici](#), [aici](#), [aici](#) și [aici](#)), [proteste publice](#), acordarea de asistență organizației de părinți în elaborarea și publicarea unui [proiect alternativ de lege](#) și advocacy pe lângă membrii parlamentului. Prin contacte directe și presiune din partea mass-media, ONG-urile au câștigat sprijinul a doi membri ai parlamentului, care s-au asigurat că părinții împreună cu ONG-urile puteau să se adreseze Parlamentului în timpul a două ședințe publice de o importanță extraordinară, în noiembrie 2019. La Strasbourg, cazul a fost prezentat în timpul unui briefing EIN, iar cererile și comunicările au fost făcute cu ajutorul training-ului și consultanței acordate de EIN. Consiliul Europei a tratat acest caz cu cea mai mare prioritate.

În martie 2020 a fost adoptată în Serbia o lege specială care garantează că disparițiile vor fi anchetate. Citiți întreaga poveste a acestui efort concertat al societății civile în secțiunea [EIN Voice](#).

Implicarea barourilor în strategia internă de advocacy

„Totul se reduce la crearea unor coaliții. După ce am început să colaborăm cu Baroul am văzut o diferență uriașă. Atunci când și ei au început să participe la întrunirile subcomisiei de executare a hotărârilor CEDO [existente la ora respectivă] și ale grupurilor de lucru interministeriale pentru implementare. Comisia pentru petiții și drepturile omului din parlament a început, de asemenea, să implice baroul. Acest lucru a dat un impuls real eficacității activităților noastre de advocacy pentru reformele necesare pentru implementarea hotărârilor CEDO importante. Era ca și cum dintr-odată s-ar fi dublat volumul vocii noastre.”

Dominika Bychawska-Siniarska, HFHR și membri al Consiliului de Administrație EIN, iulie 2019

Formarea unei coaliții puternice pentru abordarea unor anchete nerezolvate în timpul Problemei Irlandeze: munca CAJ asupra grupului de cazuri McKerr

Patrick Finucane, un avocat pentru drepturile omului, a fost împușcat de membrii ai unui grup paramilitar loialist în timpul Problemelor din Irlanda de Nord. Moartea sa, ca și a multor alora, nu a fost niciodată investigată în mod corespunzător.

Comitetul pentru Administrarea Justiției (CAJ) a susținut intens înființarea unor organe de anchetă care să investigheze decesele din Irlanda de Nord petrecute între anii 80 și 90 în timpul operațiunilor de securitate sau în circumstanțe care au dat naștere suspiciunilor de coluziune cu aceste forțe.

CAJ întrunește un grup de practicieni compus din societatea civilă și avocați care lucrează pe această problemă. Grupul a publicat o serie de rapoarte și a susținut descentralizarea administrației și implicarea autorităților din Regatul Unit în chestiunea implementării. În ultimi ani CAJ a colaborat cu academicienii de la Queen's University Belfast și Ulster University pentru a elabora un Proiect de lege pentru implantarea Acordului de la Stormont House care să adreseze anchetele nerezolvate.

Acest lucru a fost bine primit și a avut un impact semnificativ asupra consilierilor guvernamentali însărcinați cu rezolvarea acestor probleme și a fost urmat de un raport suplimentar care a oferit o analiză critică a propunerilor guvernului din 2020 privind confruntarea trecutului, care salutat atât de societatea civilă, cât și de politicieni. De asemenea, CAJ a ținut și o serie de conferințe pentru diseminarea activităților lor în cadrul societății civile, instituțiilor care se ocupă de drepturile omului și guvern.

4. Comunicarea eficientă despre (ne)implementare

Cooptarea altor părți - mai ales din rândul societății civile și al autorităților - în eforturile de promovare a implementării este dificilă acolo unde potențialii aliați nu posedă cunoștințele necesare sau nu sunt familiarizați cu procesul de implementare, așa cum se întâmplă adesea. Este posibil ca ONG-urile să nu realizeze întregul potențial al procesului de executare al hotărârilor, care poate duce la îmbunătățiri susținute ale respectării drepturilor omului. De multe ori presa nu vorbește despre neimplementarea deciziilor, pentru că jurnaliștii nu înțeleg ce se întâmplă după ce Curtea Europeană a Drepturilor Omului pronunță o hotărâre sau pentru că nu sunt conștienți de legătura dintre discuțiile referitoare la reforme și cazurile a căror implementare încă trenează. Acest fapt se traduce prin **pierderea oportunității de a câștiga sprijinul publicului pentru adoptarea măsurilor de implementare**. În cele din urmă, membrii și partenerii EIN au observat că personalul ministerial, parlamentarii, judecătorii și procurorii și chiar persoanele care profesează avocatura, ar putea să nu se vadă pe ei înșiși ca având un interes în promovarea punerii în aplicare a hotărârilor de la Strasbourg - o altă problemă pe care actorii societății civile o pot aborda printr-o comunicare eficientă.

Cheia creșterii gradului de conștientizare în aceste grupuri este o comunicare eficientă privitoare la implementare. Acest lucru ajută și la **demistificarea procesului** și reduce astfel barierele dintre simpatizanți, aceștia raliindu-se cauzei. Astfel, acoperirea mediatică la TV, radio, în presa scrisă, pe social media, împreună cu mesajele politice prin campanii de mesaje outdoor reprezintă mijloace cheie pentru a expune deficiențele legate de implementare și sunt instrumente care arată efectele devastatoare pe care neimplementarea le poate avea în viața oamenilor, pot atrage sprijinul publicului pentru reforme și astfel pot pune presiune pe oficialii reticenți să accelereze implementarea.

Felul în care expuneți cauzele neimplementate și cereți reforme, depinde de la caz la caz și publicul țintă - fie prin apariții televizate sau la radio, sau prin editoriale în presa scrisă sau campanii în social media, sau prin promovarea [fișelor de țară EIN](#) care arată stadiul implementărilor din întreaga Europă. Mai jos vă prezentăm câteva exemple venite din partea partenerilor și membrilor noștri, pe care le puteți replica sau adapta.

Implicarea jurnaliștilor

Indiferent de cât sunt de eficiente ONG-urile în comunicarea lor, cea mai probabilă cale de expunere a activităților lor de advocacy pentru implementarea hotărârilor este prin parteneriate cu jurnaliști și alți actori ai mass media care pot ajunge la publicul larg și care pot influența opinia publică. Cu toate acestea, folosirea forței mass media pentru a „comunica” cu factorii de decizie și publicul larg este adesea dificilă, pentru că jurnaliștii nu sunt pe deplin conștienți de subiect și de problemele care stau în spatele neimplementării hotărârilor. În aceste situații societatea civilă are oportunitatea (dacă nu chiar și responsabilitatea) de a interveni și de a umple acest gol.

Deși EIN a început abia recent să [includă mass media în activitățile sale, câțiva membri și parteneri din Europa](#) colaborează deja de mulți ani cu jurnaliștii. Acest lucru le-a permis să o serie de apariții la ore de maximă audiență pe posturile tv sau radio cu acoperire națională, împreună cu relatări în ziare cu un tiraj ridicat.

„Nu eram conștientă de faptul că Consiliul Europei monitoriza felul în care cadrul legislativ din Polonia afectează dreptul femeilor la avorturi legale și sigure. Ar trebui să scriu un articol despre asta într-o revistă pentru femei cu tiraj ridicat. Dezbaterile pe tema avorturilor sunt extrem de politizate în mass-media oficială și cred că majoritatea a cititorilor (în mare parte femei), probabil că nici nu știu că au Curtea Europeană de partea lor.”

Ewa Siedlecka, jurnalistă pentru săptămânalul polonez *Polityka*, la un [workshop pentru participanți direct interesați organizat de EIN](#) și HFHR în noiembrie 2019, la Varșovia

Astfel aceste instrumente le-au dat posibilitatea de a face două lucruri:

- să disemineze informațiile referitoare la amplexarea hotărârilor neimplementate, și
- să solicite urgentarea reformelor în cazuri specifice.

Cât de bine implementează statul dumneavoastră cazuri? Prezentarea imaginii complete prin intermediul mass-media

Experiența Comitetului Helsinki din Bulgaria (BHC) publicarea rapoartelor anuale ale Comitetului de Miniștri este o bună oportunitate pentru societatea civilă de a se bucura de o mediatizare intensă privitoare la stadiul executării hotărârilor și de a expune public progresele sau lipsa acestora făcute de guvern în ceea ce privește implementarea. În aprilie 2020 președintele BHC și membrul al consiliu de administrație al EIN, dr. Krassimir Kanev, a fost citat în *Capital* un săptămânal bulgar într-un [articol](#) care expune publicului larg concluziile cheie ale raportului CM. Prin contactele cu BHC înainte de publicare, autorul a putut oferi o imagine detaliată a stadiului de implementare. Articolul acoperă printre altele:

- Elementele implementării care au funcționat în general bine, cel mai notabil plătirea de despăgubiri;
- Felul în care Bulgaria tinde să fie țara cu cele mai multe cazuri aflate sub supraveghere sporită din partea Comitetului de Miniștri;
- Exemple de cazuri emblematice pentru întârzierea executării acestora prin adoptarea unui set de măsuri generale, inclusiv în cazuri care privesc probleme sistemice sau structurale care trenează de peste douăzeci de ani; și
- O serie de rezoluții provizorii pe care BHC se aștepta ca CM să le adopte în acest an.

Folosirea mass-media în susținerea cazurilor chiar și acolo unde perspectivele de implementare sunt slabe: un exemplu din Rusia

Un apărător rus al drepturilor omului a reușit să pună în aplicare hotărârile CEDO cu ajutorul mass-media, în ciuda faptului că [Rusia deține un record trist privitor la implementare](#). El a lucrat pentru a stabili o colaborare cu un anume jurnalist care activa în cadrul unui cotidian foarte citit. Jurnalistul s-a dovedit a fi un aliat foarte puternic, articolele sale fiind publicate în presa rusească oficială și fiind totodată foarte citite în rândul comunității juridice.

Acest lucru s-a dovedit extrem de influent. Se susține că articolele sale au ajutat la implementarea a două sau trei hotărâri ale CEDO „aproape de la sine”. Deși aceste exemple se aplică cazurilor care nu fac referire la drepturi politice, care sunt cel mai greu de implementat în Rusia, ele demonstrează cum folosirea mass mediei poate impulsiona implementarea, chiar și acolo unde orice succes se înregistrează foarte greu.

Human Rights Group, amintește:

„În Rusia aveam o problemă legată de detenția apatrizilor care așteptau expulzarea: se constata că aceștia încalcă reglementările rusești privind străinii, dar nu puteau fi expulzați, pentru că nici un stat nu era obligat să-i accepte. Drept urmare, apatrizii puteau fi reținuți până la doi ani, după care riscuau să fie arestați și reținuți din nou. CEDO, prin [Kim c. Rusia](#) a considerat că acesta este o încălcare a Articolului 5 din Convenție.

Întrucât autoritățile ruse au continuat să rețină apatrizii, două ONG-uri pentru drepturile omului au depus la CM o Comunicare conform Regulii 9, prezentând cauze similare ca dovezi ale eșecului Rusiei de a executa hotărârea în cazul mai sus amintit. Anna Pushkarskaya, un reporter al unuia dintre principalele cotidiene de afaceri rusești de atunci, Kommersant, răsfoia comunicările de pe site-ul CM și a contactat avocații care pregătiseră Comunicarea conform Regulii 9, publicând un articol de o jumătate de pagină în Kommersant.

Anna Pushkarskaya este o jurnalistă de renume ale cărei articole sunt citite la Curtea Constituțională, de unde a relatat încă de la înființarea sa. După publicare,

Совет Европы просят вступить за лиц без гражданства

"Мемориал" считает, что Россия не выполняет решение Страсбургского суда

Газета "Коммерсантъ" №168 от 13.09.2016, стр. 3

[Articolul](#) lui A. Pushkarskaya din Kommersant, 13 septembrie 2013

respectiva instanță a găsit cazul unui apatrid pe rol și a programat o audiere. Aceasta a pronunțat o hotărâre în acest caz (numit de obicei cazul Mskhiladze) care interzicea reținerea apatrizilor care așteptau expulzarea. După aceea câteva zeci de persoane au fost eliberate ca urmare a hotărârii Curții Constituționale în cazul Mskhiladze.

Acest lucru demonstrează impactul pe care îl poate avea un jurnalist în chestiunea drepturilor omului. De asemenea, arată că **principalul motiv pentru înaintarea unei Comunicări conform Regulii 9 nu este acela de a sprijini CM, ci acela de a declanșa o dezbatere pe plan intern.** Chiar dacă nu câștigați împotriva guvernului. Așa cum Anastasia Kornya, jurnalistă la Vedomosti, a spus-o direct: „Nu mă interesează ce decide Comitetul de Miniștri, oricum va fi prea târziu, prea obscur și irelevant. Sunt mai degrabă interesată să există o dezbatere, o discuție între [] o parte a societății civile și guvern.”

Asigurarea publicității pentru advocacy-ul de la Strasbourg

Experiența membrilor și partenerilor EIN arată că evenimentele de la Consiliul Europei tind să fie mediatizate, mai ales atunci când vine vorba de hotărâri neimplementate. Astfel, un punct de început foarte la îndemână în acest caz este ca ONG-urile care au depus o Comunicare conform Regulii 9 să se asigure în mod regulat că mass media relatează orice decizie sau rezoluție interimară adoptată de Comitetul de Miniștri. ONG-urile depun foarte mult efort în conceperea Comunicărilor conform Regulii 9 și drept urmare reușesc de obicei să primească o decizie puternică din partea CM. Popularizarea acestor succese este un pas important în transpunerea recunoașterii din partea Comitetului de Miniștri, în modificări reale.

De aceea vă încurajăm să **folosiți deciziile CM** - dar și alte evenimente relevante de la Strasbourg cum ar fi depunerea unui Plan de acțiune din partea guvernului împreună cu propriile dumneavoastră Comunicări conform Regulii 9 - **pentru a atrage atenția publicului**, pentru a coopta și alte voci și pentru a susține reformele reale.

News Stories Feature Stories Analysis Opinion Editorial Voices In Pict

Council of Europe 'concerned' over Georgia's queer rights record

26 September 2019

OC Media

Support Us

The Council of Europe Committee of Ministers. Official picture.

The Committee of Ministers of the Council of Europe has expressed 'concern' over Georgia's failure to uphold the rights of queer people, including the lack of protection for this year's aborted Tbilisi Pride march.

The committee made the comments while considering Georgia's progress in implementing the 2015 European Court of Human Rights (ECHR) ruling on the case of Identoba v Georgia.

Captură de ecran a articolului OC Media (26 septembrie 2019)
[CE „îngrijorat” asupra respectării drepturilor comunității queer în Georgia](#)

Din nou, dumneavoastră sunteți cel mai în măsură să decideți cum să faceți acest lucru în țara dumneavoastră și cum să procedați în fiecare caz în parte, dar printre activitățile cu o influență crescută printre membrii și partenerii EIN se numără:

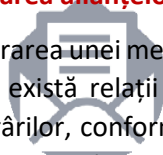
Comunicarea detaliilor Comunicărilor conform Regulii 9 și a oricărei decizii a CM pe canalele de social media, prin buletine informative și reportaje.

EIN poate da re-tweet dacă vă conectați la adresa noastră de Twitter @EI_Network.

Organizarea unei conferințe de presă sau a unei mese rotunde pentru a discuta implicațiile deciziei CM, la care veți invita actori ai societății civile, reprezentanți ai guvernului și mass media.

Formarea alianțelor cu presa

Diseminarea deciziei printre ambasadatele simpatizante din

Asigurarea unei mediatizări eficiente a activităților de advocacy de la Strasbourg este mai ușor de realizat acolo unde există relații vechi cu jurnaliști care înțeleg chestiunile de bază legate de procesul de executare a hotărârilor, conform membrului EIN din Republica Moldova, Ștefan Iță, Resursele Centrului de Resurse Juridice din Moldova (CRJM). Daniel Goinic, consilier juridic la CRJM, a subliniat avantajele cultivării unor relații strânse cu jurnaliștii:

„Azi putem culege roadele relației noastre de lungă durată cu o serie de actori cheie din presă. Mulțumită relațiilor pe care le-am cultivat în decursul anilor, coordonatorul nostru de comunicare poate să disemineze azi traducerea noastră în limba română a recomandărilor și concluziilor cheie din Comunicările trimise de CJRM unei largi rețele de contacte din mass media. Majoritatea jurnaliștilor nu au nevoie de explicații suplimentare pentru a putea raporta despre advocacy-ul nostru de la Strasbourg, iar alții ne-ar suna doar pentru a solicita informații suplimentare. Mulți chiar ne urmăresc în mod activ pe social media și ne abordează din proprie inițiativă pentru a primi informații suplimentare. Așa asigurăm publicitate pentru ceea ce facem la Strasbourg. De exemplu [Ultima noastră comunicare conform Regulii 9](#) în cazul [grupului de cazuri Sarban](#) privitoare la lipsa de alternative la arestul preventiv, a fost preluată de mass media și a făcut [subiectul unui interviu amplu](#). Acest lucru este cu adevărat util, deoarece vedem că o acoperire mediatică mai mare ajută la creșterea presiunii asupra guvernului de a adopta reforme.”

- Aducerea în prim plan a poveștilor care stau în spatele cazurilor

Orice eforturi ale societății civile de a implementa pe deplin hotărârile CEDO se îndreaptă pe două planuri: câștigarea dreptății pentru victimele încălcărilor și prevenirea repetării acestora. Neimplementarea hotărârilor are consecințe substanțiale asupra victimelor. În Azerbaidjan, avocatul și [activistul pentru drepturile omului Intigam Aliev](#), care fusese arestat în 2014 și care a petrecut aproape doi ani în spatele gratiilor încă nu a fost exonerat de acuzații, iar conturile sale bancare profesionale sunt încă blocate. [Oamenii din Turcia](#) și [comunitatea LGBTI din Georgia](#) încă nu au dreptul de a se întruni pașnic.

În Armenia, maltratarea de către poliție se întâmplă mult prea des și rămâne deseori nepedepsită, pentru că autoritățile încă nu au adoptat toate măsurile necesare pentru a implementa hotărârile din grupul de cazuri [Virabyan c. Armenia](#). Iar lista poate să continue.

În spatele tuturor acestor cazuri se ascund poveștile unor oameni, povești pe care ONG-urile și alți actori ai societății civile le pot mediatiza - prin crearea de pagini web care să arate poveștile din spatele cazurilor (la fel cum și EIN are propriul [site web](#)), prin campanii de social media, sau prin alte mijloace de comunicare. Aceste povești personale pot face ca importanța implementării eficiente a hotărârilor să fie mai tangibilă atât pentru oamenii de stat, cât și pentru public, și să permită astfel crearea unor coaliții mai puternice care să poată colabora pentru a promova reformele.

Utilizarea aparițiilor TV pentru a face lumină asupra neimplementării: o practică obișnuită pentru BHC

Comitetul Helsinki din Bulgaria (BHC) vorbește în mod regulat în presă despre implementarea hotărârilor cheie, inclusiv prin [apariții televizate](#). Ori de câte ori BHC este invitat să vorbească pe o anumită temă, aceasta ridică problema neimplementării hotărârilor relevante. În vara anului 2019, de exemplu, BHC [a vorbit la Evropa TV](#). Interviu de 20 de minute a fost dedicat aproape în totalitate discuției asupra aspectelor nerezolvate și a provocărilor legate de neimplementarea grupului de cazuri [UMO Ilinden](#) referitoare la libertatea de asociere a asociațiilor care reprezintă minoritățile și asupra grupul de cazuri [Velinkova](#) referitoare la maltratarea sau lipsa asistenței medicale acordate în timp util în timpul arestului preventiv sau detenției. Cu alte ocazii BHC a facilitat [apariții TV ale clienților](#) ale căror cazuri au fost prezentate în fața Curții, care și-au spus poveștile legate de eșecul Bulgariei de a implementa cazurile pe care le câștigaseră la Strasbourg și felul în care acest lucru îi afecta personal.

K. Kanev la TV Evropa în iulie 2019 videoclip disponibil pe [YouTube](#).

Creșterea gradului de conștientizare între titularii drepturilor și creșterea presiunii pentru reformarea guvernului

Un exemplu din Georgia arată modul în care advocacy-ul societății civile poate duce la progrese în ceea ce privește modificările legislative chiar și acolo unde există rezistență din partea guvernului, educând în același timp populația cu privire la drepturile prevăzute de Convenție. În iunie 2009 o demonstrație pașnică ținută în fața Ministerului Afacerilor Interne a fost dispersată cu forța. Poliția a acuzat câțiva protestatari cu infracțiuni administrative. În 2015 cazul a fost încheiat printr-o [soluție amiabilă](#). Guvernul a recunoscut încălcarea drepturilor la un proces echitabil pentru trei reclamanți cu privire la determinarea judiciară a infracțiunilor administrative de care fuseseră acuzați. Membrul EIN, GYLA a folosit acest caz în pledoaria lor pentru modificarea Codului Infracțiunilor Administrative, care datează din epoca sovietică. ONG-ul a publicat [rapoarte, recomandări, luări de poziție și comunicate de presă](#). În 2018 au filmat o serie de videoclipuri scurte în care au intervievat persoane care fuseseră amendate sau reținute în procesele administrative neechitabile, pe baza acestei legi învechite.

Această campanie video fost impulsionată de un alt incident legat de proceduri administrative neechitabile îndreptate împotriva protestatarilor, despre care GYLA știa că ar putea suscita interesul unor segmente largi de public: în iunie 2019, aproape 350 de persoane care protestau împotriva vizitei unui parlamentar rus în

GYLA 2019 [videoclip](#) publicat pe Facebook

parlamentul georgian au fost reținute.

121 dintre protestatari au fost reținuți, iar 70 au primit amenzi administrative în procese care au durat două sau trei minute. GYLA a publicat un [videoclip](#) pe Facebook cu interviuri cu protestatarii, care au înregistrat peste 50.000 de vizualizări.

Drept urmare a acestei presiuni susținute din partea societății civile, guvernul a elaborat o nouă propunere pentru Codul Infrajecțiilor Administrative. Prin monitorizarea procedurilor administrative derulate în fața instanțelor naționale, GYLA a observat un grad crescut de conștientizare din partea publicului referitor la drepturile lor pentru un proces echitabil: azi, raportează GYLA, protestatarii acuzați de infracțiuni administrative în contextul unor proteste pașnice se adresează deseori curții spunând că-și cunosc drepturile conform Convenției.

©GYLA 2018, [videoclip](#) publicat pe Facebook GYLA 2018, [videoclip](#) publicat pe Facebook GYLA 2018 [videoclip](#) publicat pe Facebook

☑ Dezvăluirea amploarei neimplementării

Fără să minimizăm importanța relevării efectelor reale și nocive pe care le au eșecurile de implementare asupra indivizilor sau a problemelor de punere în context, societatea civilă poate juca un rol important în **popularizarea informațiilor legate de amploarea crizelor generate de neimplementarea deciziilor**. Am subliniat mai sus (la [2.1](#)) rolul important pe care-l joacă societatea civilă în

semnalarea problemelor legate de implementare, în cooperarea cu autoritățile și am discutat cum statisticile EIN pot servi drept bază pentru a arăta întinderea problemelor legate de neimplementare. Este suficient să spunem că o parte dintre membrii și partenerii EIN au folosit cu succes această metodă, împreună cu paginile dedicate fiecărei **tări** în parte de pe site-ul EIN, în eforturile lor de a-și populariza activitatea, ducând la o largă mediatizare (de exemplu în **Bulgaria, Ungaria, Italia, Polonia și România**), pe **Facebook și Twitter**, la **radio și TV** (inclusiv în apariții televizate la ore de maximă audiență în **Republica Moldova și Serbia**). **Vă încurajăm să consultați materialele prezentate în link-uri și să vă creați propria strategie media pentru a disemina felul în care lipsa de implementare amenință protejarea drepturilor omului în Europa.**

- ☑ **leșirea în stradă: proteste, spectacole stradale și nu numai**

Nu în ultimul rând mesajele legate de neimplementare pot lua și forme mai puțin convenționale. Pentru a ajunge la segmente largi de populație se pot folosi campanii outdoor sau campanii pe social media. De asemenea, pentru a ajunge în centrul atenției mass media se pot utiliza parade sau proteste pașnice, pliante sau proteste sub formă artistică. Aceste forme de advocacy nu se pretează să susțină niciun fel de caz, dar pot fi foarte eficiente în sensibilizarea publicului. Vă prezentăm doar un exemplu aici - dar **creativitatea nu cunoaște limite când vine vorba de felul în care puteți folosi strategia de comunicare pentru a accelera implementarea!**

Spectacol de stradă ca formă de protest împotriva clădirilor ilegale din Serbia

Construcția ilegală a clădirilor este o problemă în Serbia, iar Curtea a criticat faptul că ordinele de demolare nu erau puse în aplicare ([Kostić v. Serbia](#)). Pentru a protesta împotriva unui ordin de demolare nepus în aplicare referitor la construirea unei micro-hidrocentrale în Munții Balcani, membrul local al EIN, UZUZ a organizat un [spectacol stradal](#) în centrul orașului Belgrad în septembrie 2019, care s-a bucurat de acoperire mediatică. Demolarea hidrocentralei încă nu a început, dar un alt exemplu notoriu, exponent al problemei construcțiilor ilegale, un hotel amplasat pe Vârful Pančić (unul dintre cele mai înalte vârfuri din Serbia) a fost demolat la o lună după spectacolul stradal. UZUZ atribuie acest succes, în parte, și propriei activități de advocacy, care a

© Radio Slobodna Evropa, [Performans protiv izgradnje mini hidroelektrana](#) (27 septembrie 2019)

Performans protiv izgradnje mini hidroelektrana

Nevladino Udruženje za zaštitu ustavnosti i zakonitosti i nevladino udruženje 'Srbija u pokretu' organizovali su u petak performans u parku Manjež preko puta Ministarstva građevinarstva Srbije u Beogradu čime su, ističu, hteli da ukažu na nelegalnu izgradnju mini hidroelektrana i da podrže meštane Stare planine i drugih mesta u Srbiji, koji se bore za svoje reke.

[↓ Direktan link](#) ✓

Concluzie

Câștigarea unei hotărâri în fața Curții Europene a Drepturilor Omului pune capăt unui proces de litigii, care se întinde de multe ori pe mai mulți ani. De asemenea, această etapă marchează începutul unui nou proces care poate fi la fel de lung și anevoios: procesul de implementare. După ce judecătorii Curții de la Strasbourg stabilesc că un stat a încălcat drepturile fundamentale ale unui individ, cazul se întoarce acolo unde a început: la nivel național. Aici victimele încălcărilor drepturilor omului, care nu și-au găsit dreptatea la ei acasă, trebuie să primească în sfârșit dreptate. De asemenea, statul în cauză trebuie să adopte reforme mai ample pentru a se asigura că alții nu suferă din același cauze.

Societatea civilă joacă un rol crucial în asigurarea implementării eficiente a hotărârilor Curții de la Strasbourg. Activitatea lor de advocacy poate ajuta la schimbarea legilor, a jurisprudenței, a practicilor poliției și chiar și a atitudinilor care stau la baza multor încălcări ale drepturilor omului. Și pentru că implementarea este, în primul rând, un proces *intern*, susținerea la nivel național este cea care duce la adevărata schimbare.

Acest ghid se bazează pe experiența colectivă a membrilor și partenerilor EIN din întreaga Europă. Exemplele incluse aici arată că, **acolo unde ONG-urile au căutat, identificat și au urmărit oportunități de implicare cu autoritățile, unde au format alianțe cu alți actori ai societății civile și au folosit mass-media pentru a duce mai departe implementarea, acestea au reușit să facă pași importanți în garantarea drepturilor omului.** Cu toate acestea, la ora actuală nivelul general al cooperării cu societatea civilă în ceea ce privește procesul de implementare la nivel național, pare foarte scăzut spre deosebire de nivelul de advocacy pe lângă Consiliul European. Astfel, în timp ce advocacy-ul pe plan intern nu este întotdeauna o opțiune pentru societatea civilă din toate țările și pentru toate cazurile, există un potențial neutilizat în promovarea implementării efective prin mijloacele interne, și de a asigura astfel că „se face dreptate prin implementarea hotărârilor”.⁹

Sperăm că actorii societății civile din Europa se vor **inspira din cele mai bune practici și lecțiile învățate din acest ghid.** Deoarece condițiile pentru implementarea efectivă diferă de la o țară la alta, de la un al la altul și chiar și de la caz la caz, acest ghid nu reprezintă o abordare universală pentru strategia internă de advocacy. El este în schimb un fel de „meniu” de strategii potențiale, instrumente și acțiuni pe care ONG-urile le pot întreprinde pe plan intern pentru a pune presiune pe implementarea hotărârilor. Cititorii sunt încurajați să aleagă acele elemente, care au cea mai mare relevanță pentru ei.

Acest ghid este, de asemenea, un „document viu”. Prin el încercăm să declinăm o discuție mai largă în rândul societății civile despre cum să folosească strategia de advocacy la nivel intern pentru a cere implementarea hotărârilor. Considerând că bătălia pentru implementare este câștigată (sau pierdută) la nivel intern, nu putem să subliniem îndeajuns importanța acestei conversații și a învățării reciproce.

De aceea, invităm cititorii noștri să contacteze EIN și să **ne dea feedback** privitor la această resursă unică. EIN este dornică să strângă cât mai multe experiențe, mai multe bune practici care să fie o sursă de inspirație pentru cei care doresc să-și extindă acțiunile de advocacy pe plan intern pentru implementarea hotărârilor, sau care doresc să se aventureze pentru prima oară în advocacy pe plan național. Comentariile și criticile dumneavoastră ne vor permite să revizuim acest set de instrumente pentru a produce o versiune îmbogățită până la sfârșitul acestui an.

Ați găsit în acest ghid un exemplu despre care doriți să aflați mai multe?

Dați-ne de știre să vă vom pune în legătură cu experții relevanți în respectivel caz sau problemă.

⁹ David C. Baluarte și Christian M. De Vos (2014), *From Judgment to Justice: Implementing international and Regional Human Rights Decisions*, Raport al Inițiativei pentru o Justiție Deschisă.

Anexa 1: Listă pentru societatea civilă

Ați creat o strategie de advocacy pentru implementare?

- **Începeți să vă gândiți la implementare încă din timpul fazei de desfășurare a procesului**, în timp ce vă construiți argumentele?
- Ați **identificat cazurile prioritare** în baza analizei sistemice a tuturor cazurilor de referință care așteaptă să fie implementate în țara dumneavoastră sau care aparțin de aria tematică a cazului?
- Ați **informat EIN privitor la cazurile prioritare**, ca Secretariatul să vă poată ține la curent asupra oricăror evoluții importante la Strasbourg?
- Pentru **fiecare dintre cazurile dumneavoastră prioritare** ați:
 - analizat ce măsuri (generale) sunt necesare pentru implementarea cazului?
 - clarificat stadiul actual al implementării?
 - identificat actorii care trebuie să adopte aceste măsuri?
 - analizat obstacolele (potențiale) care stau în calea implementării efective?
 - decis ce strategii și instrumente veți folosi în a pleda pentru implementare?
 - creat un sistem intern pentru urmărirea pașilor și impactului al activităților dumneavoastră de advocacy?
- Vă **stabiliți obiective realiste** pe termen scurt, mediu și lung în ceea ce privește:
 - adresarea autorităților, consultarea și cooperarea cu societatea civilă?
 - încercările de a convinge autoritățile să adopte recomandările dumneavoastră?
 - calendarul și efectele implementării măsurilor propuse de dumneavoastră?
- Ați stabilit un sistem **de monitorizare a noilor cazuri** în care implicarea dumneavoastră la un stadiu incipient, ar putea defini sfera de cuprindere a implementării și a supravegherii corespunzătoare din partea Consiliului Europei?
- Vă **simplificați strategia de advocacy** pentru implementarea hotărârilor în activitățile organizației dumneavoastră?
- Evaluați în mod regulat impactul activităților dumneavoastră de advocacy **și vă adaptați strategia în consecință?**

Colaborați în mod constructiv cu guvernul?

- **Subliniați performanța generală a guvernului în ceea ce privește implementarea**, vorbind despre sfera de cuprindere reală a neimplementării (folosind [metodologia](#) EIN)?
- **Subliniați întârzierile grave ale guvernului în depunerea unui Plan/Raport de Acțiune** în fața Comitetului de Miniștri?
- Încercați, acolo unde este posibil, să **mențineți o legătură** cu guvernul pentru a „normaliza” implicarea societății civile, sau pentru a crea oportunități pentru schimburi regulate referitoare la implementarea hotărârilor?
- Încercați să **intervenți cât mai devreme posibil** după ce o hotărâre devine definitivă? De exemplu:
 - Încercați în mod proactiv să comunicați cu guvernul **pentru a contribui la elaborarea unui Plan de Acțiune** sugerând ce măsuri sunt necesare pentru punerea în aplicare a unei noi hotărâri definitive?
 - V-ați gândit să **organizați o întâlnire a părților direct interesate** după ce o nouă hotărâre definitivă a fost pronunțată, pentru a vă prezenta punctul de vedere în ceea ce privește implementarea?

- Vă **oferiți să contribuiți activ atât la elaborarea, cât și la adoptarea măsurilor de implementare**, de exemplu, prin participarea la grupurile de lucru înființate pentru a elabora noi legi sau prin cooperarea cu guvernul la elaborarea orientărilor administrative?
- Monitorizați **adoptarea și efectul reformelor**, inclusiv prin utilizarea solicitărilor de informații pentru a obține date relevante?
- Creați oportunități pentru a **facilita schimburile directe între guvern și victime**, comunități sau persoane afectate de neimplementare pentru a sensibiliza guvernul la nevoile beneficiarilor vizați ai reformei?
- Ați luat în **considerare folosirea canalelor indirecte de comunicare** cu guvernul, de exemplu prin reprezentanțele diplomatice sau prin mass-media?
- Aveți o strategie legată de utilizarea diferitelor instrumente **diplomatice sau de a pune presiune**?

Colaborați în mod constructiv cu parlamentarii?

- **Reamintiți parlamentarilor de responsabilitatea lor comună** pentru implementarea eficientă a hotărârilor judecătorești, pe baza puterilor lor de supraveghere, legislative și de a stabili bugetul?
- **Furnați informații relevante parlamentarilor** despre procesul de implementare în general și despre provocările restante în implementarea măsurilor specifice?
- Căutați în mod activ să **identificați potențialii aliați** din cadrul parlamentului (care pot include membri ai delegației naționale la Adunarea parlamentară a Consiliului Europei)?
- Vă folosiți contactele pentru a promova **utilizarea întrebărilor parlamentare** ca instrument de obligare a guvernului să dea socoteală asupra progreselor privitoare la implementare?
- Faceți **lobby pentru sau participați la audieri** în fața comisiilor parlamentare despre punerea în aplicare a hotărârilor specifice și stadiul general al implementării?
- **Publicați și diseminați rapoarte alternative** despre punerea în aplicare a hotărârilor prezentate parlamentului de către executiv și faceți lobby pentru ca acestea să fie discutate?

Colaborați în mod constructiv cu organele de justiție și cele de aplicare a legii?

- Folosiți procesele interne pentru a **atrage atenția judecătorilor privitor la jurisprudența relevantă** a Curții de la Strasbourg?
- Monitorizați **practicile judiciare, de urmărire penală și de anchetă** în vederea identificării incompatibilităților predominante cu standardele Convenției și jurisprudența Curții de la Strasbourg?
- Contribuiți la **elaborarea de ghiduri** sau metodologii care să fie utilizate, de exemplu, de organele de anchetă și procuratură?
- **Elaborați și oferiți training-uri** poliției și altor organe de aplicare a legii?

Aveți ca obiectiv consolidarea structurilor și mecanismelor interne de implementare?

- Acolo unde implementarea este împiedicată de o coordonare deficitară între guvern, ați pledat pentru **adoptarea unor legi sau reglementări** care specifică mandatul, puterile și atribuțiile guvernului?
- V-ați gândit să faceți **lobby pentru rapoarte** guvernamentale periodice (cel puțin anuale) către parlament cu privire la implementarea hotărârilor?
- Ați căutat să lucrați în direcția consolidării **coordonării între agenții** pentru a pune în aplicare hotărârile CEDO, de exemplu prin lobby pentru înființarea unei platforme de implementare care să includă toate părțile interesate, care să asigure implicarea semnificativă a societății civile în proces?
- Ați pledat pentru **întărirea mecanismelor parlamentare**, de exemplu prin lobby pentru crearea unei comisii parlamentare sau a unei subcomisii cu atribuții de supraveghere și promovare a implementării hotărârilor?
- Acolo unde ați făcut acest lucru, ați solicitat ca această **subcomisie să aibă un statut permanent** și un mandat clar definit și consacrat?

Formați alianțe cu alți actori ai societății civile?

- Căutați să vă **coordonati și să colaborati** cu alte ONG-uri, apărători ai drepturilor omului, activiști și militanți, barouri, mass-media, organizații ale victimelor, comunități afectate și alții, inclusiv (acolo unde acestea funcționează în mod eficient și independent) cu instituțiile naționale pentru drepturile omului (INDH) - atât în advocacy la nivel de caz, cât și în advocacy, care vizează consolidarea structurilor și procedurilor interne pentru punerea în aplicare a hotărârilor?
- V-ați gândit **să contactați EIN** și să cereți să fiți puși în legătură cu alții care ar putea să vă împărtășească experiențele lor?
- În calitate de organizație membră a EIN, ați explorat modalități de a colabora cu EIN pentru a vă spori **capacitatea de a acționa ca „centru de implementare”** în țara dumneavoastră? Ați comunicat Secretariatului EIN vreo nevoie de instruire și i-ați solicitat sprijinul?

Comunicați eficient despre (ne)implementare?

- Este advocacy-ul pentru implementarea hotărârilor **parte a strategiei dumneavoastră de comunicare**?
- Folosiți în mod obișnuit mass-media (presa scrisă, radio, TV, social media) pentru a **solicita reforme** în cazuri specifice?
- Ați folosit comunicări pentru a expune cât de **bine sau de rău implementează** statul dumneavoastră hotărârile judecătorești, prin referire la informațiile disponibile pe paginile [web](#) EIN?
- Ați **stabilit relații cu jurnaliști** care vă permit să utilizați mass-media pentru a sensibiliza publicul și a genera sprijin pentru reformele menite să garanteze punerea în aplicare a hotărârilor judecătorești?

- V-ați gândit să **instruiți jurnaliștii** cu privire la elementele de bază ale Convenției și procesul de implementare a hotărârilor?
- Ați creat **resurse** scurte, ușor de accesat, care explică procesul de implementare și le-ați folosit pentru a spori cunoștințele jurnaliștilor despre sistem?
- Asigurați în mod obișnuit **mediatizarea activităților dumneavoastră de advocacy la Strasbourg**, inclusiv a Comunicărilor conform Regulii 9 și a deciziilor Comitetului de Miniștri sau a rezoluțiilor provizorii?
 - Comunicați **detalii despre comunicările dumneavoastră conform Regulii 9** și deciziile Comitetului de Miniștri **pe social media și în buletinele informative**?
 - V-ați gândit să **organizați o conferință de presă** sau o masă rotundă pentru a atrage atenția și a discuta despre implicațiile unei noi decizii a Comitetului de Miniștri într-unul dintre cazurile dumneavoastră prioritare?
 - **Diseminați deciziile Comitetului de Miniștri în rândul actorilor relevanți** din țara dumneavoastră, inclusiv cu reprezentanțe diplomatice, alături de scurte recomandări cu privire la pașii necesari pentru rezolvarea problemelor de implementare restante?
- Ați căutat să **aduceți în prim plan poveștile umane din spatele cazurilor neimplementate**, prin interviuri TV, campanii video sau alte mijloace?
- Ați folosit comunicările pentru a **sensibiliza beneficiarii vizați ai reformelor** asupra drepturilor lor conform Convenției și a modului în care aceștia ar putea pune presiune pentru implementarea cazurilor care au repercusiuni asupra lor?
- Ați luat în **considerare alte modalități** de a obține sprijinul opiniei publice pentru punerea în aplicare a hotărârilor judecătorești, de exemplu prin parade sau proteste pașnice, spectacole de stradă, pliante sau proteste artistice?

Anexa 2: Mulțumiri adresate celor care au contribuit la elaborarea acestui ghid

Dorim să mulțumim pentru contribuțiile lor tuturor acelor organizații și persoane care ne-au împărtășit ideile. Elaborarea acestui ghid nu ar fi fost posibilă fără ei.

Membri EIN:

Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România (APADOR-CH) - Comitetul Helsinki, România

Association for the Protection of Constitutionality and Legality (UZUZ), Serbia

Prof. Başak Çalı, membru individual (președintele EIN)

Bulgarian Helsinki Committee (BHC), Bulgaria

Committee on the Administration of Justice (CAJ), Marea Britanie (Irlanda de Nord)

European Centre, Albania

European Human Rights Advocacy Centre (EHRAC), Marea Britanie

European Roma Rights Centre (ERRC), Ungaria

Fair Trials, Belgia

Monitorul Helsinki din Grecia (GHM), Grecia

Georgian Young Lawyers' Association (GYLA), Georgia

Helsinki Citizens Assembly Vanadzor Office, Armenia

Helsinki Foundation for Human Rights (HFHR),

Polonia Human Rights House Zagreb (HRHZ), Croatia

Human Rights Monitoring Institute (HRMI), Lituania

Hungarian Helsinki Committee (HHC), Ungaria

Italian Coalition for Civil Liberties and Rights (CILD), Italia

Lawyers' Committee for Human Rights (YUCOM), Serbia

Legal Resources Centre from Moldova (LRCM), Moldova

Macedonian Young Lawyers Association (MYLA), Macedonia de

Nord **Netherlands Helsinki Committee (NHC)**, Olanda

OSF Prague (Nadace OSF), Cehia

Promo-LEX, Moldova

Ramute Remezaite, membru individual

Validity Foundation (Mental Disability Advocacy Center), Ungaria

Parteneri oficiali EIN:

Accountability Unit (AU), Marea Britanie

ASTRA, Anti-Trafficking Action, Serbia

HIAS Greece, Grecia

Parteneri externi:

Kharkiv Human Rights Protection Group (KHPG), Ucraina

London Legal Group, Marea Britanie

Nikoloz Legashvili, avocat, Georgia

Rights Georgia (former Article 42 of the Constitution), Georgia

CONTACT

Secretariatul EIN

contact@einnetwork.org

Adresă de corespondență:

BP 80007, F-67015 STRASBOURG

Adresa sediului:

2 allée René Cassin, F-67000 STRASBOURG

#URMĂRIȚI-NE

 www.einnetwork.org

 [@EI_Network](https://twitter.com/EI_Network)